НАРОДНА АРМІЯ
20 квітня, 2017
#16 {5496}

СЕКРЕТАР РНБОУ ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ:

«БЕЗ ПРЯМОГО РОСІЙСЬКОГО ВТРУЧАННЯ МИ Б УЖЕ ДО КІНЦЯ ТРАВНЯ ЗВІЛЬНИЛИ ВСЮ ТЕРИТОРІЮ ДОНЕЦЬКОЇ ТА ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ»

Три роки тому, 14 квітня 2014 року, виконувач обов'язків Президента України Олександр Турчинов підписав указ про початок антитерористичної операції (АТО) у східних областях. стор. 4-5

Український Іл-76МД на острові Гренландія

НОВІ АВІАРЕКОРДИ ЗА ПОЛЯРНИМ КОЛОМ

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ЛЬОТЧИКИ НА ІЛ-76МД ЗАЛИШАЮТЬСЯ ОСНОВНИМИ ВИКОНАВЦЯМИ СПЕЦОПЕРАЦІЇ З ДОСТАВКИ АВІАГАСУ ДО СТАНЦІЇ «НОРД» НА ОСТРОВІ ГРЕНЛАНДІЯ

Дев'ята за ліком українсько-данська операція «Північний сокіл-2017» завершилася черговими рекордами від українських військових льотчиків. Цього року екіпажі транспортника Іл-76МД перевезли 714 тис. літрів пального, 50 т вантажу, заробили понад 600 тис. доларів США й підготували до польотів у надзвичайно складних умовах іще один молодий екіпаж. стор. 3

РОЗРИВ ШАБЛОНУ ПО-КРЕМЛІВСЬКІ,

або Чому всі спроби інформаційного прикриття Кремлем власного геополітичного провалу в Сирії у зв'язку з американським ударом по авіабазі «Шайрат» — марні… стор. 7

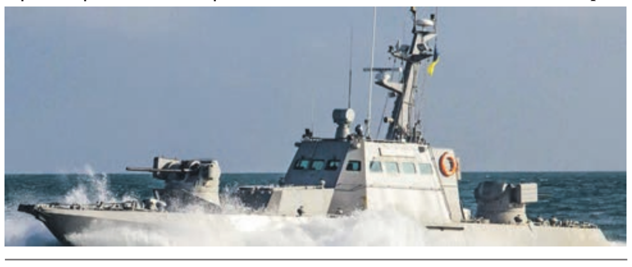

РОЗРЕКЛАМОВАНІ РОСІЙСЬКІ ЗРК ПРОВАЛИЛИ ІСПИТ

58 крилатих ракет «Томагавк», випущених американцями по авіабазі сирійських урядових сил «Шайрат», уразили призначені цілі стор. 6

НА ЩО ЗДАТНІ УКРАЇНСЬКІ «МОРСЬКІ БТРи»

Саме так військові моряки жартома називають нові артилерійські катери стор. 8

УКЛАДАЄМО КОНТРАКТ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ ПО-НОВОМУ

На початку цього року в чинному законодавстві відбулися зміни у порядку проходження військової служби. Редакція «НА» звернулася до фахівців за роз'ясненнями найбільш актуальних питань стор. 10

«НАСЛІДКОМ ГОЛОДОМОРУ СТАЛО ЗРОСІЙЩЕННЯ ДОНБАСУ, ЯКЕ ВИБУХНУЛО МІНОЮ «РУССКОЙ ВЕСНЫ»

Правдиву історію своєї країни треба знати, аби судити тоталітаризм та плекати демократію стор. 12-13

ПОРАНЕНИЙ ПРОСИВ НЕ РОЗРІЗАТИ СКРИВАВЛЕНУ ВИШИВАНКУ, БО ЇЇ ВИШИВАЛА МАТИ

Лідер гурту «КораЛЛі» поєднує гастрольне життя з роботою парамедика на передовій стор. 15

Матеріали цього номера та архів попередніх номерів доступні на нашому сайті www.na.mil.gov.ua

ОБОРОННИЙ БЮДЖЕТ КРАЇНИ МОЖЕ БУТИ ЗБІЛЬШЕНО ВДВІЧІ

Бюджет України, що направляється на потреби армії та забезпечення питань оборони й безпеки, який сьогодні становить близько 130 млрд грн, може бути збільшено вдвічі за умов сталого економічного розвитку. Про це заявив Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман під час виступу у Верховній Раді України, повідомляє Департамент інформації та комунікацій з громадськістю Секретаріату КМУ.

— Я хочу подякувати нашим українським воїнам, які захищають нашу рідну землю, — сказав глава уряду. — Я хочу підкреслити, ми маємо сьогодні 130 млрд бюджету на українське військо, безпеку й оборону. Але найкращим буде збільшення оборонного бюджету нашої країни вдвічі. А це можна зробити тоді, коли в нас буде розвинута економіка.

УРЯД ЗАКЛИКАВ ПАРЛАМЕНТ УХВАЛИТИ П'ЯТЬ КЛЮЧОВИХ РЕФОРМ

Це дасть змогу забезпечити зростання економіки й сталий соціальний захист

Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман під час виступу у Верховній Раді

Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман закликав Верховну Раду якнайскоріше розглянути та ухвалити п'ять ключових реформ, які дадуть змогу змінити макроекономічну ситуацію, забезпечити зростання економіки й сталий соціальний захист у країні. Про це глава уряду сказав під час виступу у Верховній Раді, повідомляє Департамент інформації та комунікацій із громадськістю секретаріату КМУ.

«Цього року **ми маємо провести ефективну пенсійну реформу.** Уряд запропонує модель, яка дозволить з 1 жовтня не давати подачки, як це було раніше, а для понад 5 млн пенсіонерів підняти пенсії від 200 до 1000 грн щомісяця, і це при тому, що макроекономічні показники будуть стабільними, — сказав Володимир Гройсман. — Ми спільно відмінимо оподаткування для працюючих пенсіонерів. Зробимо перерахунок для ще 4 млн пенсіонерів».

Ведучи мову про пенсійну реформу, глава уряду підкреслив, що сам механізм перетворень у разі їх ухвалення дасть змогу пенсіонерові отримувати гідне фінансове забезпечення, яке буде прив'язано до трудового стажу. «Не треба забувати й про дефіцит бюджету Пенсійного фонду, який становить приблизно 5% від нашого ВВП. Тут потрібен баланс, і уряд цей баланс знайшов. Це буде історичне рішення», — переконаний Прем'єр-міністр.

Наступний крок — **здійснення змін у земельних відносинах,** які дадуть змогу сформувати сталий фермерський клас. Слідом — **продаж державного майна, котре неефективно використовують.** Володимир Гройсман додав, що прибутковою є лише третина держкомпаній, решта — продукують збитки на десятки мільярдів гривень.

«Ми можемо пройти шлях, який дозволить ефективно використовувати підприємства через публічний продаж, дозволить залучити інвестиції, створити нові робочі місця», — пояснив глава уряду.

Він також нагадав, що серед п'яти реформ — **перетворення в освіті та охороні здоров'я.** «Українці отримають доступ до нової, якісної української школи, — сказав Володимир Гройсман. — Ще одна реформа — у сфері охорони здоров'я. Можемо сформувати нову систему фінансування системи охорони здоров'я, сформувати нові госпітальні округи, запровадити окремі програми».

Прем'єр-міністр підкреслив, що реформи, які запропонував уряд, дадуть змогу кожному українцеві відчути зміни в житті. «П'ять ключових реформ, і зміни будуть відчутні. І я готовий за успіх цих реформ нести всю політичну відповідальність, але я вірю в успіх реформ», — зазначив Володимир Гройсман.

ІТАЛІЯ — ДОБРИЙ ДРУГ ДЛЯ УКРАЇНИ

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ СТЕПАН ПОЛТОРАК У ХОДІ ВІЗИТУ ДО ІТАЛІЙСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ ЗУСТРІВСЯ З ГЛАВОЮ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ АСАМБЛЕЇ НАТО ПАОЛО АЛЛІ

Під час зустрічі сторони обговорили безпекову ситуацію в Україні та стан реформування вітчизняного оборонного відомства та Збройних Сил України.

Міністр оборони України наголосив на важливості підтримки Італії в ситуації, коли Україна відстоює свою територіальну цілісність.

— Українці готові захищати свою країну та європейські демократичні цінності, — сказав Степан Полторак.

Також він зауважив, що «реформувати Збройні Сили під час бойових дій важко, такого досвіду немає ні в кого», але в нього немає сумнівів, що нам це вдасться.

Міністр оборони України Степан Полторак подякував главі Парламентської асамблеї НАТО за принципову особисту позицію щодо підтримки нашої країни.

Своєю чергою очільник Парламентської асамблеї НАТО наголосив на важливості тих реформ, які відбуваються в Україні сьогодні.

— Я декілька разів був в Україні, відвідував Одесу, Маріуполь і на власні очі бачив, що відбувається, — зазначив пан Аллі. — Запевняю, що Італія — добрий друг України, і ми усвідомлюємо, наскільки важлива підтримка Італії для вашої країни.

У ході візиту Міністр оборони генерал армії України Степан Полторак також відвідав українських військовослужбовців, які проходять лікування після отриманих під час участі в АТО поранень у військовому шпиталі «Челіо». Міністр оборони вручив захисникам Батьківщини відомчі нагороди та грошові премії.

Також очільник вітчизняного оборонного відомства подякував італійським лікарям, які повертають до життя українських військових, та вручив їм відзнаки Міністерства оборони України — медалі «За сприяння Збройним Силам України».

КИЇВ ГОТУЄТЬСЯ ДО ПРОВЕДЕННЯ 6-ГО ЗАСІДАННЯ СТРАТЕГІЧНОЇ РАДИ ВИСОКОГО РІВНЯ

Президент України Петро Порошенко та його турецький колега Реджеп Таїп Ердоган відзначили важливість проведення у Києві 6-го засідання Стратегічної ради високого рівня між Україною та Туреччиною. Про це зазначалося під час обговорення подальших кроків з метою поглиблення стратегічного партнерства між двома державами у ході телефонної розмови.

Як повідомили в прес-службі глави держави, Президент Порошенко подякував за незмінну підтримку Туреччиною незалежності та територіальної цілісності України. Сторони також торкнулися нагальних питань регіонального та міжнародного порядку денного, зокрема щодо розвитку ситуації в Сирії.

ЛІДЕРИ КРАЇН «НОРМАНДСЬКОГО ФОРМАТУ» ПІДТВЕРДИЛИ ВІДДАНІСТЬ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ МІНСЬКИХ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

Президент України Петро Порошенко провів телефонну розмову в «нормандському форматі» з Федеральним канцлером Німеччини Ангелою Меркель, Президентом Франції Франсуа Олландом і Президентом Росії Володимиром Путіним.

Як повідомили у прес-службі глави держави, лідери країн «нормандського формату» підтвердили відданість імплементації Мінських домовленостей у частині, що, зокрема, стосується як безпекових, так і політичних аспектів врегулювання, та закликали інтенсифікувати зусилля задля звільнення й обміну затриманих за принципом «усіх на всіх». Окрім цього, вони засудили погрози спостерігачам Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ.

Співрозмовники подякували Президентові Франції Франсуа Олланду за його зусилля в межах «нормандського формату» та висловили сподівання, що цей формат діятиме й після президентських виборів у Франції.

350 ГА ЗЕМЛІ В ОДЕСЬКІЙ ОБЛАСТІ ПОВЕРНУТО МІНОБОРОНИ

Представники юридичної служби Міністерства оборони України спільно з військовою прокуратурою здійснюють заходи щодо повернення до сфери управління Міністерства оборони України земель Тарутинського загальновійськового полігона.

Зокрема, як повідомили в Управлінні комунікацій та преси МО України, визнано недійсними чотири договори щодо оренди землі, укладені Тарутинською районною державною адміністрацією Одеської області з приватним підприємцем, та повернуто Міністерству оборони земельні ділянки загальною площею 350 гектарів нормативно-грошовою вартістю 1,15 млн грн, розташовані на території військового містечка № 11 у Тарутинському районі Одеської області.

Окрім того, поновлено судовий розгляд справи щодо визнання недійсними п'яти договорів щодо оренди землі, укладених Тарутинською районною державною адміністрацією Одеської області з приватним підприємцем, та повернення до сфери управління Міноборони земельних ділянок загальною площею 2 800 гектарів, розташованих у Тарутинському районі Одеської області. Робота із захисту інтересів оборонного відомства триває.

ПРОГРАМА СБУ «НА ТЕБЕ ЧЕКАЮТЬ ВДОМА»

На початку червня 2014 року мешканець Лисичанська приєднався до одного з незаконних збройних формувань «ДНР». Він за їжу облаштовував блокпости, займався господарською діяльністю. Розчарувавшись та усвідомивши злочинність способу життя ватажків бойовиків, чоловік добровільно відмовився від протиправної діяльності та наприкінці серпня 2014 року залишив лави НЗФ «ДНР».

Дізнавшись про програму СБУ «На тебе чекають вдома», він вирішив звернутися до органів влади, — повідомляє прес-служба СБУ.

Після вивчення матеріалів суд звільнив його від кримінальної відповідальності. Своїм прикладом чоловік укотре довів, що програма СБУ працює, а також закликав усіх учасників НЗФ скласти зброю та повертатися до мирного життя.

На північній станції літак сідає на втрамбовану вулканічну масу, вкриту кригою та снігом

НОВІ АВІАРЕКОРДИ ЗА ПОЛЯРНИМ КОЛОМ

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ЛЬОТЧИКИ НА ІЛ-76МД ЗАЛИШАЮТЬСЯ ОСНОВНИМИ ВИКОНАВЦЯМИ СПЕЦОПЕРАЦІЇ З ДОСТАВКИ АВІАГАСУ ДО СТАНЦІЇ «НОРД» НА ОСТРОВІ ГРЕНЛАНДІЯ

Дев'ята за ліком українсько-данська операція «Північний сокіл-2017» завершилася черговими рекордами від українських військових льотчиків. Цього року екіпажі транспортника Іл-76МД перевезли 714 тис. літрів пального, 50 т вантажу, заробили понад 600 тис. доларів США й підготували до польотів у надзвичайно складних умовах іще один молодий екіпаж

Рівно дев'ять років тому операція стартувала під назвою «Козаки на кризі» та відтоді стала щорічною й трансформувалась у «Північний сокіл». Усе відбувається на острові Гренландія, що належить Королівству Данія. На його південному заході розташувалася авіабаза ВПС США «Туле», а на північному сході — данська станція під назвою «Норд». Відстань між ними — 1200 км.

У полярних умовах ця станція з'їдає величезну кількість пального. Щороку запаси треба поповнювати, а іншого способу, як доставляти їх повітряним шляхом, данці ще не придумали. Кораблем або автотранспортом це зробити неможливо. Тому цю відстань щовесни човниковим способом долають екіпажі Повітряних Сил ЗС України, забезпечуючи полярну станцію необхідними вантажами.

— Мінус 47 за Цельсієм — так цього року нас зустріла Гренландія, — ділиться враженням заступник начальника авіації Командування Повітряних Сил ЗС України полковник Олександр Кулібаба, який традиційно очолює українську делегацію. — На початку операції ми навіть подумували дещо скоригувати план польотів через примхи погоди. Але згодом повернулися звичні від мінус 30 до мінус 35 за Цельсієм, і ми продовжили роботу. Як завжди в нашій групі — два екіпажі Іл-76МД, інженерно-технічний склад та інші фахівці, які не раз підкорювали арктичні широти. Завжди беремо на борт досвідчених льотчиків і молодь, бо обов'язковою є підготовка до виконання завдань у складних метеоумовах. А де ще екстремальніші умови, як не там?

Температурний діапазон — від мінус 30 до мінус 50 градусів. Поривчастий вітер — 15–20 м/сек. Як на мапі світу, так і в житті острів Гренландія повністю білий і практично безлюдний. Жодних візуальних прив'язок під час польоту. Вийти на правильний курс допомагає лише відмінна штурманська підготовка екіпажу.

Окремо треба згадати про злітно-посадкову смугу. На авіабазі США «Туле» все просто: звичайний аеродром. А от на «Норді» літак сідає на втрамбовану вулканічну масу, вкриту кригою та снігом. Це і є злітно-посадкова смуга станції. Під час перших семи операцій її довжина становила трохи більше як 1600 м. Тепер її збільшено до 1800 м. Але й це для Іл-76МД, завантаженого під зав'язку пальним, небагато. Саме тому на базовому аеродромі в Україні льотчики постійно тренувалися, щоразу зменшуючи пробіжку літака під час посадки.

УКРАЇНСЬКІ АВІАТОРИ ЗАРОБИЛИ ЧИМАЛУ СУМУ У ТВЕРДІЙ ВАЛЮТІ — ПОНАД 600 ТИС. ДОЛАРІВ США, ПІДГОТУВАЛИ ДО ПОЛЬОТІВ В УМОВАХ АРКТИКИ ВЖЕ П'ЯТИЙ ЕКІПАЖ

Але чому саме українці виконують ці завдання? Є кілька причин. По-перше, Повітряні Сили мали й мають добре підготовлені екіпажі, готові працювати за натовськими стандартами на рівні з пілотами Альянсу. По-друге, техніка, а саме — Іл-76МД, невибаглива та найбільше підходить до виконання завдань у таких суворих умовах.

А що ж американці, канадці або самі данці? Так, вони мають літаки для виконання таких завдань і виконують їх паралельно з нашими льотчиками. Це добре відомі транспортники C-130 та C-17. Однак є проблема. У разі сильного морозу щось постійно відмовляє. Скажімо, минулого року в тестовому режимі пальне спробували перевозити американці літаком C-17. Він трохи більший за Іл-76МД, але має низьке розташування двигунів. За таких складних умов посадки, як на станції, існує загроза аварії, тому експериментувати припинили. Цього року поряд з Іл-76МД завдання виконував C-130, який перевіз лише половину від запланованого й пішов на ремонт. Тож українці поки що залишаються поза конкуренцією. І навіть щороку нарощують обсяги: здобувають авторитет стабільного перевізника й ставлять нові рекорди. Цього разу — 714 тис. літрів авіаційного гасу та 50 т вантажів, подолавши відстань, що дорівнює майже півтора обертам навколо Землі. До того ж більшу частину операції вони виконували вже без установлених у літаку спеціальних ємностей для перевезення пального.

— Виникли деякі технічні питання щодо їх подальшої експлуатації, тому з міркувань безпеки довелось від них відмовитися, — розповідає полковник Олександр Кулібаба. — Однак через те багато ми не втратили й навіть перевиконали план.

Ємність демонтованої цистерни частково компенсували збільшенням заправки баків у крилах літака, що й так були основною тарою для перевезення гасу. Таким чином, за один рейс Іл-76МД доставляв на станцію понад 30 тис. літрів авіаційного гасу, залишаючи собі «трішки» на зворотний шлях.

Велика кількість авіапального полярникам необхідна для забезпечення життєдіяльності. Тут давно переобладнали двигуни наземної техніки й генераторів, і тепер замість дизельного пального використовують авіагас, який найлегше доставляти в «крилах».

— Завдання непрості, особливо посадка за поганої видимості та сильного поривчастого вітру, — каже Олександр Кулібаба. — У таких умовах готові працювати вже п'ять українських екіпажів військово-транспортної авіації. Саме п'ятий екіпаж, у якому командиром молодий, 28-річний льотчик, ми підготували під час цієї операції. Поруч із пілотами арктичний вишкіл проходять й інші члени нашої команди. Особливо варто відзначити роботу інженерів, які розігрівають літак перед кожним вильотом і в лютий мороз підтримують його готовність до роботи.

Керівник групи зауважив, що впродовж 35 діб арктичного відрядження наші льотчики провели близько 120 годин у повітрі, і, попри таку високу інтенсивність експлуатації авіаційної техніки, літак відпрацював у небі Гренландії на «відмінно», жодного технічного збою не сталося, і в цьому, звичайно, величезна заслуга фахівців технічного складу, які також брали участь в операції. Загалом до виконання цієї місії було залучено 22 військовослужбовця Повітряних Сил Збройних Сил України.

Українські авіатори за час цієї місії заробили для Повітряних Сил чималу суму у твердій валюті — понад 600 тис. доларів США. Для порівняння: минулого року вона становила близько півмільйона «зелених». У непростий для держави та Збройних Сил час ці гроші суттєво допоможуть із продовженням ресурсу авіаційної техніки та здійсненням ремонтно-відновлювальних робіт парку літальних апаратів.

Юрій ІГНАТ

СЕКРЕТАР РНБОУ ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ: «БЕЗ ПРЯМОГО РОСІЙСЬКОГО ВТРУЧАННЯ МИ Б УЖЕ ДО КІНЦЯ ТРАВНЯ ЗВІЛЬНИЛИ ВСЮ ТЕРИТОРІЮ ДОНЕЦЬКОЇ ТА ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ»

ТРИ РОКИ ТОМУ, 14 КВІТНЯ 2014 РОКУ, ВИКОНУВАЧ ОБОВ'ЯЗКІВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ ПІДПИСАВ УКАЗ ПРО ПОЧАТОК АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ (АТО) У СХІДНИХ ОБЛАСТЯХ. РІШЕННЯ ТУРЧИНОВА ЗАСТОСУВАТИ ВІЙСЬКА ДЛЯ БОРОТЬБИ ІЗ СЕПАРАТИСТАМИ І ТОДІ, І ЗАРАЗ ВИКЛИКАЄ ДИСКУСІЇ В УКРАЇНІ ТА ЗА ЇЇ МЕЖАМИ. ХТОСЬ ВВАЖАЄ, ЩО ЦЕ БУЛО ВОЛЬОВЕ РІШЕННЯ, ЗАВДЯКИ ЯКОМУ УКРАЇНА ЗБЕРЕГЛА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. А ХТОСЬ ЗВИНУВАЧУЄ У РОЗПАЛЮВАННІ «ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ»

В інтерв'ю BBC Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов, детально згадуючи події трирічної давнини, говорить, що й зараз, знаючи про наслідки свого указу про початок АТО, підписав би його.

— Вважається, що конфлікт на Донбасі почався із захоплення будівель держорганів у Слов'янську загоном під командуванням Ігоря Гіркіна-Стрєлкова. Звідки ви тоді брали інформацію про ці події і чи розуміли тоді, що йдеться про дуже серйозну ситуацію?

— Ті події почалися раніше. Паралельно з окупацією Криму російські спецслужби розпочали проект «Русская весна», який передбачав, що сепаратистським полум'ям мали бути охоплені всі області Півдня і Сходу України.

АКТИВНА ФАЗА ОПЕРАЦІЇ ПО КРИМУ ПОЧАЛАСЯ, КОЛИ ЩЕ НА МАЙДАНІ ЛИЛАСЯ КРОВ. ПІДГОТОВЧА ФАЗА — НАБАГАТО РАНІШЕ. КРИМСЬКУ ОПЕРАЦІЮ ВОНИ ПРОВЕЛИ, БО В УКРАЇНІ НЕ БУЛО ВЛАДИ ТА СИЛОВИХ СТРУКТУР, ЗДАТНИХ ЧИНИТИ ОПІР

Діяли вони за однаковим сценарієм: захоплення адміністративних приміщень, мітинги з російською символікою, заклики до створення «народних республік» тощо.

До східних регіонів приїжджало багато молодиків і чоловіків — цілими автобусами їхали якісь козачі сотні і спортивні організації, які насправді були неприхованою агентурою російських силових структур. Вони захоплювали прикордонні пропускні пункти й відкривали безконтрольний прохід для всіх охочих. Я давав прикордонникам накази стріляти і захищати кордон, а вони казали: ми не можемо стріляти по цивільних.

6 квітня ці «цивільні» синхронно напали на будівлі ОДА в Харкові й Донецьку і захопили приміщення СБУ в Луганській області. Причому луганська СБУ фактично передала їм без бою весь свій арсенал — не тільки зброю штатних працівників, а й озброєння, що зберігалося там на випадок особливих дій: вибухівку, важку автоматичну зброю, гранатомети.

У Харкові ми змогли відбити адміністрацію. По Донецьку і Луганську мені доповіли, що немає можливості це зробити, бо будуть жертви серед місцевого населення, потрібні якісь переговори. Я наполягав на штурмі, але цього не відбулося.

І от за кілька днів після цього надходить інформація, що група російського спецназу захопила адмінбудівлі у Слов'янську й готує місто до оборони. До них приєднуються так звані добровольці, й Слов'янськ стає вже не просто містом, захопленим сепаратистами, а центром військового опору.

Я відправив туди найкраще, що в мене було, — спецпідрозділ СБУ «Альфа». Однак люди, які туди поїхали, не розуміли, що вже фактично почалася війна. Вони потрапили під шквальний вогонь, не будучи ні морально, ні професійно до цього готовими. Був один убитий, кілька поранених, і вони розбіглися — скажімо так, «організовано відступили».

Тоді я провів нараду і ухвалив рішення почати антитерористичну операцію. Оскільки наші силові підрозділи не були до цього готові, вже тоді було зрозуміло, що до неї доведеться залучати війська.

— Чи пробували ви вести переговори з тогочасними лідерами сепаратистів? Чи розглядали несилову альтернативу АТО?

— Минуло кілька днів, і стало зрозуміло, що це глухий кут: ті, хто там сидять, не ухвалюють рішень. Оперативні розробки показували, що вони постійно спілкуються з Росією. Було нескладно побачити, що російські куратори давали команду триматися, озброюватися і чекати на підкріплення.

Тому вести переговори на моєму рівні просто не мало сенсу.

— У ті часи популярною була теза про те, що великий бізнес Донбасу намагається шантажувати київську владу: мовляв, якщо «донецькі» отримають певні преференції, отримають гарантії, що житимуть за «старими правилами», то вони на повну включаться в боротьбу проти сепаратизму...

— Мене ніхто не шантажував. По-перше, це безперспективно. По-друге, ніхто не ризикував це робити, адже нервова система в мене була тоді розбалансована, я міг би і пристрелити. (Пауза). Це жарт.

Взагалі ж інформація, яку ми отримували по мірі відновлення роботи розвідки й СБУ, свідчила, що це — не місцевий сепаратизм. Що всі ці Губареви, Пушиліни, Болотови — це прикриття для військової операції.

Ми розуміли, що маємо справу з російською агресією. Якби хтось з місцевих хотів зіграти на тому, що він, мовляв, може вирішувати якісь питання з Кремлем, — це був би блеф.

— Чому вашою реакцією на квітневе загострення стало запровадження саме антитерористичної операції, а не воєнного стану?

— Це було свідоме рішення: з 25 лютого в Україні розпочалася президентська кампанія (згідно із законодавством України під час дії воєнного стану в усій країні або в її частині проведення виборів неможливе. — Ред.).

Було очевидно, що поки в Росії перебуває так званий «легітимний президент» Янукович, який підписав заклик щодо введення (російських — Ред.) військ, а на кордоні України зосередилося близько 80 тисяч штурмових підрозділів Збройних сил Росії, готових перейти кордон у будь-який момент, це — реальна небезпека.

Ми розуміли формулу, яку Кремль відпрацював ще 2013 року на військових навчаннях, — за зверненням законного керівника сусідньої країни російські війська допомагають відновити конституційний лад після захоплення влади заколотниками.

Загроза реалізації звернення Януковича щодо введення (російських — Ред.) військ залишалася до обрання нового президента у травні 2014 року.

Мені треба було робити що завгодно, але провести чесні вибори, які визнає все суспільство. І тільки так я вибивав (у Росії — Ред.) їхній «козир» нелегітимності української влади. Саме тому до завершення виборчого процесу не можна було вводити воєнний стан.

— Чому ж у квітні фактор Януковича так і не був використаний?

— Вони запізнилися, вже йшли вибори. У них реально час був до кінця березня...

17 березня я оголосив мобілізацію, але не міг одразу взяти стільки людей, скільки потрібно, тому що в нас банально не було у що їх одягнути. Генштаб тоді говорив мені: армія — це ж не жарти, мобілізованих потрібно підготувати, навчити, провести злагодження, а для цього потрібно щонайменше два місяці.

«НАСТРІЙ ЛЮДЕЙ НА ДОНБАСІ І В КРИМУ ВІДРІЗНЯВСЯ. ЗА УКРАЇНУ БУЛИ ГОТОВІ ВІДДАВАТИ ЖИТТЯ ДУЖЕ БАГАТО САМЕ МІСЦЕВИХ — ДОНЕЦЬКИХ ТА ЛУГАНСЬКИХ — ПАТРІОТІВ»

У цій ситуації я не мав іншого шляху, окрім як звернутися до патріотів із закликом формувати добровольчі батальйони. Для них не було жодних обмежень: вмієш — не вмієш, узяв автомат і йди воювати. Саме патріоти тоді врятували ситуацію.

Пам'ятаю одну фронтову нараду з добровольцями. Це нагадувало 1918 рік: хтось у спортивних штанах з портупеєю поверх, хтось у якомусь американському камуфляжі —

Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов

«КОЛИ ЗА МОЄЮ КОМАНДОЮ ВІЙСЬКОВІ ЛІТАКИ ПОЧАЛИ БИТИ ПО ДОНЕЦЬКОМУ АЕРОПОРТУ, КОЛИ СПАЛИЛИ ТАМ ОЗБРОЄНИХ КАДИРОВЦІВ, ТОДІ, Я ВВАЖАЮ, ВІДБУВСЯ ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПЕРЕЛОМ У НАШИХ ВІЙСЬКОВИХ, І ВСІ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО НАЗАД ХОДУ НЕ БУДЕ. ВСІ ЗРОЗУМІЛИ: НА ВІЙНІ ТРЕБА ВОЮВАТИ»

до речі, саме через це ходили чутки, що на нашому боці воюють іноземні найманці, хтось у кедах, хтось у чоботах... (Сміється).

Але саме так ми перекривали ситуацію, поки армія вчилася воювати. Я вважаю, що добровольчі батальйони виконали свою історичну місію: своєю самопожертвою вони дали нам час на відновлення армії.

В чому була складність?

Під Краматорськом була ситуація, коли натовп цивільних просто голими руками відібрав кілька БТР у десантної бригади. Це був шок. Люди були не готові воювати. Їм потрібно було подолати психологічний бар'єр.

У цих умовах я зібрав керівництво Генштабу та силових структур, узяв карту, провів фломастером лінію від Станиці Луганської до Маріуполя через Слов'янськ і сказав: «Це буде лінія, за якою не повинно бути жодного ворога, жодного сепаратиста, вибудовуйте вздовж неї оборону».

У Міноборони назвали цю лінію «лінією Т» — від мого прізвища.

Вибудувавши оборону вздовж неї, ми зачистили всіх сепаратистів, які залишилися в нашому тилу, а після цього почали стискати кільце. І ось тут вже у квітні ця лінія почала перетворюватися на справжню лінію фронту. Почалася серйозна війна — я маю на увазі бої під Слов'янськом, в районі Сєвєродонецька, Рубіжного, бій за Маріуполь.

Без прямого російського втручання ми б уже до кінця травня звільнили всю територію Донецької та Луганської областей. Спочатку проти нас використовували ПЗРК та міномети, а потім весь арсенал російської зброї — «Буки», «Гради», «Смерчі», танки, важку артилерію тощо. Практично в середині травня в нас уже йшла повноцінна війна.

— Ви згадали про психологічну неготовність людей воювати. Ви пам'ятаєте той момент, коли українські силовики перейшли межу і почали воювати по-справжньому?

— Постійно виникали ситуації, коли доводилося брати відповідальність на себе.

Маючи кримський досвід, коли в першу чергу російські війська захоплювали аеродроми, я дав команду будь-якою ціною утримувати донецький, луганський та маріупольський аеродроми. Інакше у бойовиків би не тільки танки були, але й авіація з'явилася б.

І от одного дня наприкінці травня мені доповідають з Генштабу: «Товаришу Головнокомандувач, якісь кадировці захопили донецький аеропорт». Я відповідаю: «Це виключено, ми його не можемо здати». Кажуть, у нас не вистачає сил і засобів.

У тій ситуації я віддаю команду завдати авіаудару по донецькому аеропорту. Мені дзвонять: «Але, Олександре Валентиновичу, річ у тому, що термінали аеропорту — це приватна власність, Ахметов нам виставить рахунки, по судах затягає».

Кажу: «Нехай вас це не турбує. Це моя особиста відповідальність. Ще раз підтверджую команду — хоч письмово, хоч запишіть мої слова на диктофон, — завдати удару по аеропорту!».

І от коли військові літаки почали бити по аеропорту, коли спалили там тих кадировців, тоді, я вважаю, відбувся психологічний перелом, і всі зрозуміли, що назад ходу не буде. Всі зрозуміли: на війні треба воювати.

— Підписуючи указ про початок АТО, ви консультувалися із західними партнерами України, в першу чергу із США? Якою була їхня реакція на ваші плани? Вони були проти, чи, може, це взагалі була їхня ідея?

— Не консультувався.

Мені дуже не сподобалася реакція наших партнерів на моє рішення про початок мобілізації. Деякі з них почали говорити, що непотрібно цього робити, бо це може бути подразником для Путіна і підставою для початку масштабної війни на території материкової України. Я вже не кажу за відмову в ті важкі часи надати нам хоч якусь військову допомогу.

Тому я ухвалював рішення про початок АТО, не проводячи консультацій ні з ким.

— Чи підтримували ви у квітні-травні 2014 року контакти з керівництвом Росії? Які меседжі надходили з Москви?

— Останніми моїми переговорами з представниками російського керівництва була розмова з Сергієм Наришкіним, тодішнім головою Держдуми, а зараз — керівником Служби зовнішньої розвідки РФ, 1 березня 2014 року, ще до початку загострення на Донбасі.

Тоді, після того, як вони ухвалили рішення про введення військ в Україну, російський Генштаб висунув нашим військовим у Криму ультиматум: негайно скласти зброю та здатися.

Я попросив передати Путіну: «Ми будемо захищати свої позиції, а ви будете відповідати за всю кров». Тоді вони не почали штурм наших позицій, а ми отримали життєво важливий для нас час.

Це була остання така розмова. Більше в умовах агресії проти нас я не бачив сенсу в цих розмовах.

— А вони до вас зверталися?

— Ні. В їхньому форматі я був організатором перевороту, який незаконно захопив владу в країні.

— Сьогодні, знаючи результати ваших дій та рішень весни 2014 року, ви б зробили щось інакше?

— Ви знаєте, я дуже багато разів аналізував ситуацію, прокручував ті події в голові ще і ще раз думаючи, що ще можна було зробити. Я не знаю. Мабуть, я пройшов би цей шлях знову. Тому що можна зробити дуже багато, коли в тебе є відповідні інструменти. Коли в тебе є полки, ти можеш бути полководцем. А коли в тебе нічого немає, а є тільки величезна відповідальність, то варіантів не так багато.

Зараз, вже заднім числом, з'являється багато «героїв», а на початку військового протистояння в нас не було навіть бронежилетів... Тому перші бронежилети ми завозили фактично контрабандою: я наказав митникам пропускати бронежилети, які ввозилися волонтерами, без будь-якого обліку.

Така ж ситуація була і з шоломами: вони були тільки радянського зразка і захистити могли хіба що від пострілу з рогатки.

І в цих умовах — без відремонтованої техніки, без сучасної зброї, без харчів, без грошей — треба було утримати країну. І ми це зробили. Може, хтось би зробив більше. Але історія не має зворотного шляху.

— Якщо коротко: чому Україна втратила Крим, але втримала більшу частину Донбасу?

— Тут все просто: активна фаза операції по Криму почалася, коли ще на Майдані лилася кров. Підготовча фаза — набагато раніше.

Кримську операцію вони провели, скориставшись тим, що в Україні не було влади та силових структур, здатних чинити опір. І все одно — замість запланованого триденного бліцкригу вони загрузли там на місяць. А без завершення кримської операції вони не могли розвивати військову агресію на материковій частині України. Це дало нам можливість виграти час, і за цей час підготувати бодай якусь армію, Нацгвардію, добровольчі батальйони, підготуватися до протистояння.

«Я ДУМАЮ, МОЄ ПРІЗВИСЬКО ЗНАЧНО КРАЩЕ, НІЖ ТЕ, ЩО УКРАЇНЦІ ДАЛИ ПУТІНУ»

Крім того, навіть настрій людей у Донецькій та Луганській областях і в Криму відрізнявся. За Україну були готові віддавати життя дуже багато саме місцевих — донецьких та луганських — патріотів.

— У Росії вас називають «Кривавий пастор». Для вас це образа чи визнання вашої активної позиції 2014 року?

— Ви знаєте, мене і раніше пастором називали, але росіяни додали «Кривавий», мабуть, вважаючи, що я їхньою кров'ю снідаю, а інколи й вечеряю. Якось спокійно я до цього ставлюся, навіть звик. Я думаю, це прізвисько значно краще, ніж те, що українці дали Путіну.

— Питання до вас як до людини, яка дала початок АТО: коли і чим може закінчитися антитерористична операція?

— У нас нема іншої альтернативи, крім як перемагати. Минулий рік був першим, коли ми не здали жодного метра землі, а навпаки здобули десятки кілометрів. Тому я вважаю, що наше завдання — метр за метром, кілометр за кілометром, мінімізуючи втрати, просуватися на схід. Головне — не проскочити кордон. (Сміється).

Друкується зі скороченнями

РОЗРЕКЛАМОВАНІ РОСІЙСЬКІ ЗРК ПРОВАЛИЛИ ІСПИТ

58 КРИЛАТИХ РАКЕТ «ТОМАГАВК», ВИПУЩЕНИХ АМЕРИКАНЦЯМИ ПО АВІАБАЗІ СИРІЙСЬКИХ УРЯДОВИХ СИЛ «ШАЙРАТ», УРАЗИЛИ ПРИЗНАЧЕНІ ЦІЛІ

Як відомо, 7 квітня Сполучені Штати Америки (США) завдали ракетного удару крилатими ракетами «Томагавк» по авіабазі сирійських урядових сил «Шайрат». У результаті 58 з 59 запущених американських крилатих ракет уразили призначені цілі — бойові літальні апарати сирійських ВПС, засоби ППО, сховища боєприпасів та палива та низку інших об'єктів військової інфраструктури Сирії в цьому регіоні. Офіційно визнаною урядом США причиною удару стало застосування сирійськими урядовими збройними силами 4 квітня проти формувань збройної опозиції та мирних громадян хімічної зброї — бойової отруйної речовини, зарину

Після початку російської операції в Сирії в жовтні 2015 року росіяни розмістили на території республіки зенітні ракетні комплекси (ЗРК) С-300 та С-400, а також розгорнули безпосередньо біля позицій своїх ЗРК та авіабаз зенітний ракетно-гарматний комплекс «Панцир-С1» для їхнього прикриття.

За словами прес-секретаря президента Росії Дмитра Пєскова, ці системи озброєння, окрім інших сил та засобів, були перекинуті в Сирію для захисту угруповання російської авіації. Але насправді було зрозуміло, що дійсною метою розміщення в Сирії найсучасніших та найефективніших, за словами російських фахівців, систем ППО та ПРО було зовсім інше.

Це, зокрема, підтвердив речник Міноборони Росії генерал-майор Ігор Конашенков, який зазначав у коментарях для представників ЗМІ 6 жовтня 2016 року, що дальність роботи комплексів С-300 і С-400, які мають на озброєнні російські угруповання, розташовані в регіоні, «може стати сюрпризом для будь-яких невпізнаних літаючих об'єктів». І тому він «…рекомендував би колегам у Вашингтоні ретельно прорахувати можливі наслідки реалізації планів щодо завдання повітряних та ракетних ударів по сирійських військах». Російський генерал явно попереджав США та Ізраїль, які ще раніше висловили готовність «за потреби» втрутитись у сирійський конфлікт у військовий спосіб.

ПРИЧИНОЮ НЕЕФЕКТИВНОСТІ НАЯВНИХ РОСІЙСЬКИХ ЗРС САМЕ ПРОТИ КРИЛАТИХ РАКЕТ Є ТЕ, ЩО ВОНИ ЇХ ВИЯВЛЯЮТЬ НАДТО БЛИЗЬКО ВІД СВОЇХ ПОЗИЦІЙ

Остаточно зрозумілою мета появи розрекламованих російських ЗРК у Сирії стала після заяв російського МЗС. Ось цитата з російської газети «Взгляд» від 7 жовтня 2016 року: «Інтрига навколо раптової появи в Сирії додаткових російських зенітно-ракетних комплексів зникла. Як офіційно заявило МЗС Росії, це зроблено для запобігання ударам американських крилатих ракет по сирійських аеродромах».

Але, як з'ясувалося 7 квітня нинішнього року, усі ці грізні заяви Кремля із одночасним «брязканням» зенітними ракетами не варті того, аби надто на них зважати. Навіть у протистоянні із далеко не новими американськими крилатими ракетами (КР «Томагавк» була прийнята на озброєння армії США ще далекого 1983 року) ефективність російських ЗРК виявилася, м'яко кажучи, спірною. Тож сьогодні багатьох цікавить, чому саме російські ЗРК «скромно промовчали», коли американські «Томагавки» розносили на друзки сирійську авіа-

Запуск крилатої ракети «Томагавк» з американського надводного корабля

базу? Тим більше, що за багатьма російськими рекламними проспектами саме крилата ракета є для таких комплексів, як «Бук-М1», С-300, «Панцирь-С1» та новітній С-400, ціллю номер один.

Звичайно, після успішного американського удару воєнно-політичне керівництво Росії поспішило видати на-гора безліч конспірологічних і нібито правдоподібних причин цього відвертого конфузу російської ППО. Від існування заздалегідь досягнутих «політичних домовленостей» між США та РФ «не заважати одне одному» до «об'єктивно низької ефективності» американського ракетного удару. Але всі вони радше мали психологічний та пропагандистський характер (бо ж перед власним населенням за військові невдачі треба якось виправдовуватися), ніж дійсно пояснювали причини цього конфузу по суті. І тому були досить швидко і повністю спростовані суровою реальністю — США, попри присутність у країні «найсучасніших та найефективніших у світі зенітних ракетних систем», а також «надійного купола ППО», добряче довбонули крилатими ракетами російський ВПК, вразивши всі намічені цілі. Але це зовсім не пояснювало дійсних, суто військових, причин цього російського зенітно-ракетного скандалу. Адже в те, що росіяни не пробували перехопити американські «Томагавки» не надто віриться (зрештою, невже росіяни відправляли до Сирії свої системи ППО лише для того, щоб узяти участь у місцевій виставці військової техніки та озброєння). Окрім того, російських дипломатів ніхто за язика не тягнув, коли вони хвалилися «супернадійною системою ППО, розгорнутою над Сирією».

Насправді вищезазначені причини очевидні і лежать на поверхні — усі наявні російські зенітні ракетні системи неефективні проти таких засобів повітряного нападу, як крилата ракета (КР). Причому це відомо достатньо давно.

Крилаті ракети цього типу застосовуються американською армією в реальних бойових діях ще з 1991 року. Під час війни у Перській затоці армія США запустила 297 таких ракет, 282 вразили визначені цілі. Під час операції «Лисиця пустелі» проти Іраку 1998 року було випущено 370 ракет «Томагавк», у Лівії — ще 200, а в Югославії американці закидали армію диктатора Мілошевича сотнями «Томагавків».

Щоб не вдаватися у військово-технічні подробиці, скажу, що головною причиною неефективності наявних російських ЗРС саме проти крилатих ракет є те, що вони їх виявляють надто близько від своїх позицій. Цієї відстані не вистачає російським ЗРК, щоб встигнути прицілитися та вдало вистрілити по КР (необхідна відстань для «зручних» умов — 30–35 км). Хоча, звісно, у випадку масованого удару певну частку атакуючих «Томагавків» ці ЗРС, напевно, все ж-таки встигнуть обстріляти.

А от система наведення «Томагавка» працює за маршрутом прольоту, який заздалегідь прокладений та введений у неї. Ракета, простіше кажучи, летить за закладеним в її електронний мозок маршрутом, водночас звіряючи його із місцевістю. Корегуючи свій політ за введеними в її польотне завдання ще до пуску так званими контрольними точками. До того ж під час наведення на ціль «Томагавк» не залежить від супутникової системи навігації GPS, як помилково вважають деякі «фахівці» в Росії. Тому перехопити керування нею дуже складно, а «збити з курсу» можна, хіба що суттєво змінивши по маршруту прольоту КР рельєф місцевості.

НАЙБІЛЬШ ВБИВЧОЮ ЯКІСТЮ АМЕРИКАНСЬКИХ «ТОМАГАВКІВ» ДЛЯ РОСІЙСЬКИХ ЗРС Є ЇХНЯ ЗДАТНІСТЬ ОМИНАТИ РЕЛЬЄФ МІСЦЕВОСТІ, ЗДІЙСНЮВАТИ СВІЙ ПОЛІТ НА ВИСОТІ НЕ БІЛЬШЕ 20–50 МЕТРІВ НАД ПОВЕРХНЕЮ

Але найбільш вбивчою якістю цих американських КР для російських ЗРС є їхня здатність оминати рельєф місцевості, тобто здійснювати свій політ на висоті не більше 20–50 метрів над поверхнею, що є гранично малими висотами для ефективної дії російських ЗРК. Саме ця якість дозволяє «Томагавкам» використовувати рельєф місцевості для прихованого підльоту, раптового та високоефективного ураження як цілей, прикритих ешелонованою системою ППО, так і самих компонентів систем ППО. Іншими словами, «Томагавки» (навіть одиничні ракети, не кажучи вже про їхнє масоване застосування) для російських систем ППО — ніби «чорт з табакерки», бо завжди з'являються раптово, на надто близькій відстані й з несподіваних напрямків. Це повною мірою стосується не тільки ЗРК типу С-300\400, а й спеціально створених для боротьби саме із КР ЗРГК типу «Панцирь-С1».

Звичайно, в російському арсеналі є засоби, здатні суттєво нівелювати цю якість американських КР, вирізняючи малорозмірні КР на тлі земної поверхні за наявності значних радіолокаційних перешкод на значній відстані (наприклад, літаки дальнього радіолокаційного огляду А-50 та швидкісні винищувачі-перехоплювачі типу МіГ-31). Але їхнє інтенсивне та масове використання в Сирії нині надто витратне для російського бюджету, а тому постійно чергувати в повітрі біля кожного сирійського аеродрому вони не можуть (у збройних силах РФ залишилося не більше семи боєздатних літаків А-50 на всю країну, а час патрулювання МіГ-31 з повним БК не перевищує дві години). Зважаючи на це, росіянам варто було б серйозно замислитися про сенс своїх військових авантюр на Близькому Сході, де їхніми «національними інтересами» навіть і не пахне, а «Томагавк» може прилетіти будь-якої миті…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

На знімку з супутника добре видно знищені об'єкти іфраструктури авіабази

РОЗРИВ ШАБЛОНУ ПО-КРЕМЛІВСЬКІ,

АБО ЧОМУ ВСІ СПРОБИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРИКРИТТЯ КРЕМЛЕМ ВЛАСНОГО ГЕОПОЛІТИЧНОГО ПРОВАЛУ В СИРІЇ У ЗВ'ЯЗКУ З АМЕРИКАНСЬКИМ УДАРОМ ПО АВІАБАЗІ «ШАЙРАТ» — МАРНІ...

Після того як уранці 7 квітня американські крилаті ракети «Томагавк» вщент рознесли сирійську авіабазу «Шайрат» у провінції Хомс, настав час усвідомлення результатів цього удару. Причому це стосувалося не тільки воєнно-політичного керівництва всіх причетних до сирійського конфлікту сторін, а й достатньо широких кіл світової громадськості. Адже стало очевидним, що цього ранку ситуація змінилася не тільки в самій Сирії, а й певним чином у геополітичному сенсі

Звичайно, основними «коментаторами» подій в районі «Шайрата» стали головні зацікавлені особи — нинішнє путінське «політбюро», яке всебічно підтримує сирійського диктатора Башара Асада та його збройні формування. Після американського ракетного «сюрпризу» на світову і власне російську аудиторію обвалився справжній вал коментарів, «експертних думок» і просто заяв «уповноважених осіб».

Така балакучість Кремля стосовно отриманого його союзником гучного ляпаса від «світового поліцейського» була цілком зрозумілою, адже очевидний військовий та зовнішньополітичний провал нафто-газової «супердержави» в Сирії потребував якихось виразних та адекватних пояснень з боку Кремля…

Сполучені Штати Америки ж були лаконічні та логічні, пояснивши і свою позицію, і своє рішення щодо застосування військової сили (до речі, це рішення підтримало більше 40 країн світу, серед них і Україна). Головний мотив — приведення до тями сирійського президента Башара Асада у справі поводження із бойовими отруйними речовинами. Президент США Дональд Трамп (див. «Звернення до американського народу») і представник США в ООН Нікі Хейллі (див. «Виступ уповноваженого представника США в ході засідання Ради Безпеки ООН») у цьому сенсі були чіткі і послідовні — застосування хімічної зброї (йдеться про встановлений факт застосування 4 квітня у провінції Ідліб сирійськими урядовими військами бойової отруйної речовини — зарину) неможливе в принципі. Причому, на думку американців, ні за яких «виправданих» умов — ані проти формувань озброєної сирійської опозиції, ані, тим більше, проти мирного населення країни. США чітко дали зрозуміти, що такого роду «ексцеси» з боку Башара Асада, якого дуже дбайливо опікає нинішній кремлівський режим, вони не потерплять. А всякого роду «куполи ППО» російського походження і навіть право вето в ООН, накладене тією ж країною, навряд чи врятують порушника від гніву «провідної країни вільного світу».

На відміну від американських російські коментарі та версії того, що сталося в районі авіабази «Шайрат» 7 квітня, були більш розлогі, різноманітні, проте не надто логічні й адекватні. Принаймні переважна їхня більшість була майже відразу спростована або навіть висміяна.

Насамперед росіяни спробували зробити хорошу міну при поганій грі — застосувати добре відому в Україні приказку «Моя хата скраю, нічого не знаю…» Тож одразу після американського удару російські військові експерти пояснили, що «… російська ешелонована система ППО за угодою з урядом Сирії була розгорнута виключно для захисту російських об'єктів — аеродрому, баз, військ, інфраструктури і сил ВКС РФ, хоча, звісно, «…ми могли би знищити американські ракети за допомогою своїх ЗРК». Саме тому збивати американські «Томагавки» ніби «…не було сенсу». Сирії також були передані Росією «деякі засоби ППО», однак до керування ними росіяни «не мають жодного стосунку», вони управляються самими сирійцями. З цих пасажів виходило, що вся ця історія є виключно справою самих сирійців, а росіяни тут взагалі ні до чого…

ВСЯКОГО РОДУ «КУПОЛИ ППО» РОСІЙСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ І НАВІТЬ ПРАВО ВЕТО В ООН НАВРЯД ЧИ ВРЯТУЮТЬ ПОРУШНИКА ВІД ГНІВУ «ПРОВІДНОЇ КРАЇНИ ВІЛЬНОГО СВІТУ»

Така нашвидкуруч склепана заява була спростована, причому достатньо нищівно. Росіянам просто нагадали погрозливі заяви їхнього МЗС та різноманітних спікерів їхнього оборонного відомства на адресу США з нагоди розгортання в Сирії російських засобів ППО в жовтні минулого року з обіцянками збивати у повітряному просторі Сирії "всі невпізнані літаючі об'єкти, включаючи літаки «Стелс» та крилаті ракети».

Тоді у Кремлі придумали більш аргументовану, на їхню думку, версію. У реальності це виглядало так:

— Використання російських комплексів ППО сирійською армією у відповідь на ракетний удар Сполучених Штатів призвело б до ядерного конфлікту, чого не сталося тільки завдяки холоднокровності російського Верховного головнокомандувача, — заявив такий собі член-кореспондент Російської академії військових наук Сергій Судаков.

Цю маячню навіть не довелося спростовувати. Це замість світової спільноти зробив сам пан Путін, почавши публічно в російських ЗМІ погрожувати США і країнам, які їх підтримали, дуже «миролюбними» обіцянками «збивати все, що літає в Сирії без узгодження з російським командуванням» і дати «адекватну відповідь на будь-який прояв агресії з боку США по відношенню до війська Башара Асада». Більше того, заява про «вихід Росії із домовленостей з США про забезпечення безпеки у повітряному просторі Сирії» дуже наочно і красномовно продемонструвала всю «холоднокровність та миролюбність» російського Верховного головнокомандувача.

Наступним шедевром російської інформаційної спецоперації під загальною назвою «Виправдання за «Шайрат» став цикл заяв російського оборонного відомства про нібито «низьку бойову ефективність» американського удару по сирійській авіабазі. Виглядало це так:

— Бойова ефективність ракетного удару, завданого США по авіабазі в Сирії, виявилася «вкрай низькою». За даними російських засобів об'єктивного контролю, до сирійської авіабази долетіли лише 23 ракети. Куди поділися ще 36 крилатих ракет, невідомо. В результаті ракетного удару були знищені склад матеріально-технічного майна, навчальний корпус, їдальня, шість літаків МіГ-23, які знаходилися в ремонтних ангарах, а також радіолокаційна станція. Отже, бойова ефективність американського масованого ракетного удару по сирійській авіабазі вкрай низька, заявив офіційний представник Міністерства оборони Росії Ігор Конашенков у коментарі для інформаційної агенції ТАСС.

Цей політ фантазії російських стратегів із натяком на низьку бойову спроможність американського війська був припинений також швидко і доволі елегантно. Спочатку Міністерство оборони США оприлюднило супутникові фотографії, зроблені компанією DigitalGlobe 7 квітня 2017 року, на яких показана авіабаза сирійських військ «Шайрат» у провінції Хомс після американського ракетного удару. При цьому офіційний представник Пентагону Райан Браун заявив телеканалу CNN, що 58 з 59 крилатих ракет уразили намічені цілі. До того ж два високопоставлені представники американського військового командування підтвердили цьому ж телеканалу, що в результаті ракетного удару було ліквідовано не менше 20 літаків сирійських ВВС. До того ж була оприлюднена оцінка фахівців ізраїльської фірми Image Sat International, які прискіпливо вивчили надані супутникові знімки. Згідно з нею на авіабазі «Шайрат» було вражено щонайменше 44 важливі цілі, деякі з них, як видно на знімках, — неодноразово.

Загалом перераховувати продукти кремлівського креативу (а точніше — суцільного інформаційного сміття) щодо його сирійської ганьби, які він продукував в інформаційному просторі, можна ще довго. Від кривизни Землі, яка нібито завадила російським ЗРК вразити американські КР, до існування «таємної змови» між РФ та США. Але однієї фатальної для Кремля об'єктивної властивості цієї події він уникнути не зможе: одночасно виправдатися перед власним народом за військовий провал у Сирії та пояснити решті світу, навіщо потрібно за допомогою бомбардувальників, ракет, а тепер і хімічної зброї підтримувати неадекватного сирійського президента. Адже світогляд у цих двох категорій населення кардинально відрізняється…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

«МАМОЧКА» ПРИЙШЛА...

13 квітня ВПС США застосували в Афганістані одну з найпотужніших неядерних бомб GBU-43, яку називають MOAB (Mother of All Bombs — «Мати всіх бомб»). Удар був завданий по бойовиках терористичного угруповання «Ісламська держава», які переховувалися в системі тунелів у провінції Нангархар на сході Афганістану (за уточненими даними було знищено 96 бойовиків). Бомба була скинута літаком MC-130. Це перший випадок використання MOAB на полі бою. Бомбу розробили під час війни в Іраку. Її вага становить майже десять тонн. Про це повідомляє український тижневик «Дзеркало тижня»

У тротиловому еквіваленті її потужність сягає близько 11 кТн.

Під час атомного бомбардування 1945 року Нагасакі потужність ядерного боєзаряду, скинутого на місто, сягала близько 20 кТн.

— Ми вразили систему тунелів і печер, які використовували бойовики ІГІЛ для вільного пересування, що полегшувало їм наведення вогню по американських військових радниках і афганських силах у цьому районі, — повідомив офіційний представник Білого дому Шон Спайсер на брифінгу в четвер 13 квітня.

Він також зазначив, що авіаудар надпотужною зброєю було завдано з метою позбавити бойовиків «Ісламської держави» оперативного простору. Своєю чергою речник Держдепартаменту США Марк Тонер назвав рішення зваженим і повідомив, що застосування бомби було погоджено з офіційним Кабулом.

Українські катери під час роботи в морі

Командир може отримати детальну інформацію щодо роботи різних систем катера лише доторкнувшись дисплею

Бронекатер проекту 58155 («Гюрза-М») був розроблений українським підприємством «Казенний дослідницько-проектний центр кораблебудування» (Миколаїв) і є подальшим розвитком катерів проекту 58150 («Гюрза»). Варто сказати, що два таких катери 2004 року були побудовані на заводі «Ленінська кузня» для Прикордонної служби Узбекистану. «Гюрза-М» більший за попередника і має повну водотоннажність 50,7 тонни, довжину 23 метри, ширину 4,8 метра і осадку 1 метр. Перші два катери «Гюрза-М» для ВМС ЗС України були закладені в жовтні 2012 року. Максимальна швидкість ходу «Гюрза-М» — до 28 вузлів, дальність плавання економічним ходом — 700 миль, автономність — п'ять діб. Екіпаж — п'ять осіб.

НА ЩО ЗДАТНІ УКРАЇНСЬКІ «МОРСЬКІ БТРи»

САМЕ ТАК ВІЙСЬКОВІ МОРЯКИ ЖАРТОМА НАЗИВАЮТЬ НОВІ АРТИЛЕРІЙСЬКІ КАТЕРИ

Минулого року до складу Військово-Морських Сил Збройних Сил України увійшли малі броньовані артилерійські катери (МБАК) «Аккерман» та «Бердянськ» проекту 58155 («Гюрза-М»). В українському інформаційному просторі про їхні бойові можливості сказано небагато. Більше про них говорять російські пропагандисти, зокрема «висококваліфіковані експерти» ЧФ переконують, що нові бойові одиниці українського флоту російські військові можуть потопити навіть… пострілом з танка (!). Такі нічим не підтверджені шизофренічні заяви російських загарбників радше мають аналізувати психіатри, а ми спробуємо розібратися, чи обґрунтована зневага окупантів до нових бойових одиниць українських ВМС?

Перед тим як офіційно увійти до корабельного складу національного флоту, катери пройшли прискіпливі державні випробування на предмет відповідності заявленим тактико-технічним характеристикам. За словами командира МБАК «Бердянськ» молодшого лейтенанта Романа Мокряка, перевіряли катери дуже ретельно, адже це не новий смартфон тестувати. Справа серйозна та відповідальна. Усі виявлені недоліки усувалися швидко та оперативно, і на виході деякі показники навіть перевищили заявлені виробником. Тож розглянемо переваги, які продемонстрували ці катери, складаючи морські іспити.

Насамперед слід звернути увагу на корпус, побудований за технологією Stels. «Гюрза-М» малопомітна для радіолокаційних та інфрачервоних засобів, а спеціальне фарбування корпусу робить катер непомітним і для візуального спостереження.

— Під час одного з виходів у море ми вкотре переконалися в тому, що головна перевага катера — його непомітність. Уявіть собі: на морі легкий туман, видимість — близько 20 кабельтових (3700 метрів. — Авт.), — говорить Роман Мокряк. — Щоб візуально виявити хоча б силует «Аккермана», мені знадобилося хвилин десять, і це при тому, що я знав, куди треба дивитись. Якщо ж ви не знаєте, то й розгледіти щось на розмитому горизонті майже неможливо. Що ж до радіолокаційних засобів, то ми перевіряли за допомогою різних локаторів, і жоден із них не зміг видати чітке положення катера. Здебільшого прилад показує просто поміхи, що дозволяє нам приховано наблизитися до цілі.

Виходячи з цього, можна змоделювати ситуацію в морі, коли йде група кораблів умовного противника. «Гюрза» непомітно наближається і по курсу ворожих кораблів ставить мінні загородження, а потім так само непомітно йде. Або інший варіант. Якщо ціль — одиночний корабель, катер підходить на дистанцію вогневого ураження і дає чергу з двох 30-міліметрових автоматичних гармат, наприклад, по головному командному містку чи по інших уразливих місцях корабля. Тим паче що наші військові моряки добре знають будову кораблів умовного противника. Такі морські рейдові дії можуть завдати багато шкоди та дати час і можливість іншим силам завершити знищення цілі.

КОРПУС КАТЕРА ПОБУДОВАНО ЗА ТЕХНОЛОГІЄЮ STELS. «ГЮРЗА-М» МАЛОПОМІТНА ДЛЯ РАДІОЛОКАЦІЙНИХ ТА ІНФРАЧЕРВОНИХ ЗАСОБІВ, А СПЕЦІАЛЬНЕ ФАРБУВАННЯ КОРПУСУ РОБИТЬ ЙОГО НЕПОМІТНИМ І ДЛЯ ВІЗУАЛЬНОГО СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Озброєння катера — це два дистанційно керовані бойові модулі БМ-5М01 «Катран-М» виробництва ДП «Миколаївський ремонтно-механічний завод», що є корабельним варіантом бойового модуля БМ-3 «Штурм» для бронетехніки. Кожен модуль «Катран-М» містить 30-міліметрову автоматичну гармату ЗТМ1, 30 мм автоматичний гранатомет і 7,62 мм кулемет, а також дві ПТРК «Бар'єр» з лазерною системою наведення. Катер оснащено оптико-електронною системою управління вогнем і комплектом переносного ЗРК.

— Якщо говорити про «Бердянськ», то ми провели більше 20 навчальних стрільб по різноманітних — як надводних і повітряних, так і берегових — цілях, — продовжує командир катера. — Під час стрільби не лише накривали цілі, а й кожного разу фіксували прямі влучання і знищення мішені. Можна сказати, що гармата ЗТМ1 — снайперська, б'є дуже влучно.

Слід зазначити, що гармата ЗТМ-1 забезпечує ведення вогню на дальність 4000 м осколково-фугасними снарядами, 2000 м — бронебійними (БС) і 2500 м — по повітряних цілях. Дальність прямого пострілу становить 1100 м. Доволі непогана дистанція для ураження, зважаючи на швидкість та прихованість МБАК.

Екіпаж катера становлять п'ять осіб. Всі вони є досвідченими моряками і не один рік служать у Військово-Морських Силах. Наприклад, молодший лейтенант Роман Мокряк починав свою службу на підводному човні «Запоріжжя» строковиком, потім підписав контракт, а після виходу з Криму продовжив службу на різних корабельних посадах. На катері він декілька місяців був помічником командира, після чого закінчив офіцерські курси і вже сам очолив нову флотську бойову одиницю.

До речі, через нечисленний екіпаж деякі спеціальності на катері споріднені. Тут можна знайти доволі унікальне для українських ВМС поєднання, коли рульовий та механік — це одна особа. На кшталт механіка-водія, звідси і жарти про «морські БТРи».

У цілому ж головними перевагами катера є його прихованість, озброєння та швидкість. Проте це далеко не повний перелік особливостей проекту «Гюрза-М». Додамо сюди ще й сучасні засоби зв'язку, які дозволяють забезпечувати надійний контакт із головною базою ВМС майже з будь-якої точки Світового океану. Також треба сказати і про двигуни американської фірми Caterpillar, які за правильної експлуатації мають майже необмежений ресурс використання, і про автоматизовану систему управління кораблем, засоби надводного спостереження, комфортні каюти, клімат-контроль і багато іншого, нового та сучасного, що вдалося реалізувати в цьому малому броньованому артилерійському катері.

Цим проектом український ВПК виставив дуже високу планку, тож сподіваємося, технологічний рівень наступних побудованих Україною кораблів буде ще вищим.

Повертаючись до пропагандистських маніпуляцій противника, можна з впевненістю сказати, що «внутрішній російський споживач» проковтне будь-яку нісенітницю. На практиці ж виходить зовсім по-іншому. Українці вже були свідками того, як нові катери ВМС успішно відігнали російські кораблі з виключної морської (економічної) зони України, але ця подія чомусь не увійшла до топновин російського інформаційного сегмента.

Олександр ЗАВТОНОВ

ВІЙСЬКУ ПЕРЕДАЛИ 10 САНІТАРНИХ АВТОМОБІЛІВ «БОГДАН-2251»

Санітарні автомобілі «Богдан-2251»

У відсіку автомобіля «Богдан-2251» можуть поміститися четверо лежачих або восьмеро сидячих поранених

На автомобільному заводі «Богдан» у Черкасах відбулась передача першої партії з десяти санітарних автомобілів «Богдан-2251» представникам Міністерства оборони України. За словами директора заводу Владислава Сопіта, у рамках виконання укладеного контракту до кінця цього року загалом має бути виготовлено 100 автомобілів такого типу.

В основі автомобіля «Богдан-2251» — рамний китайський пікап Great Wall Wingle 5. На місці вантажної платформи встановлено спеціальний модуль для перевезення поранених і хворих. Зовні модуль виготовлено з алюмінію, що забезпечує надійний захист від корозії, а внутрішнє оздоблення — з негорючих та зносостійких матеріалів. У санітарному модулі можуть поміститися четверо лежачих або вісім сидячих поранених, також передбачено в ньому кріплення для нош.

Санітарний «Богдан-2251» оснащено турбодизельним двигуном об'ємом 2,0 л, потужністю 143 к. с., він має повний привод, який підключається, і шестиступінчасту механічну коробку передач.

СТВОРЕНО МОДЕРНІЗОВАНУ ВЕРСІЮ БРОНЕАВТОМОБІЛЯ «КОЗАК-2»

Бронеавтомобіль «Козак-2М»

Спеціалізований броньований автомобіль «Козак-2» прийнято на озброєння вітчизняного війська. Цей бронеавтомобіль створювався з урахуванням досвіду бойових дій. Він здатний захищати екіпаж від вогню стрілецької зброї калібру 7,62 мм, осколків боєприпасів і мін, має підвищений рівень бронезахисту та посилену конструкцію протимінного днища.

Український виробник спеціальної автомобільної техніки і засобів безпеки Науково-виробниче об'єднання «Практика» на досягнутому не зупиняється, продовжуючи розробку нових версій на базі цього бронеавтомобіля. Зокрема фахівцями підприємства виготовлено спеціалізований броньований автомобіль «Козак-2М». На відміну від базової моделі, яка створювалася на базі шасі комерційного вантажного автомобіля, він побудований за принципом несучого корпусу і має незалежну підвіску. За словами начальника відділу розвитку ПрАТ «НВО «Практика» Сергія Вілкова, важливо, що підвіска має повітряпроводи для системи центральної підкачки. У поєднанні з кліренсом у майже 500 мм вертикальний затвор коліс у 260 мм значно підвищує прохідність машини і дозволяє їй долати перешкоди, недоступні для транспортних засобів із залежною підвіскою. Також розглядається варіант встановлення на бронеавтомобіль «Козак-2М» двигуна потужністю 352 к.с. Завдяки цьому він зможе розвивати швидкість по шосе до 120 км/год.

«Козак-2М» — спеціальний бронеавтомобіль розвідувально-артилерійської версії. Повна маса автомобіля — 15 тонн. Колісна формула — 4х4. Модель має бронекорпус з рівнем балістичного захисту ПЗСА-5. Екіпаж — до 9 осіб. У рух машину приводить 5,9-літровий турбодизель IVECO потужністю 280 к.с. Коробка передач — механічна, 6-ступінчаста.

558 ПІДПРИЄМСТВ ОПК СТВОРИЛИ ОБОРОННИЙ ХАБ

Державний концерн «Укроборонпром» підписав Меморандум про співробітництво та співпрацю з Лігою оборонних підприємств України. Тобто фактично створено оборонний хаб, навколо якого сконцентруються найкращі виробництва, науковці й інвестиції.

Цей документ розпочне нову історію кооперації найпотужніших державного та приватного об'єднань вітчизняного ОПК, а також усіх підприємств, що кооперувалися з «Укроборонпромом». Тож 558 вітчизняних підприємств працюватимуть як єдиний механізм, повідомляє прес-служба концерну.

«Оборонний хаб — це нова сторінка в історії оборонно-промислового комплексу України. Сьогодні ми можемо впевнено говорити про фактичне об'єднання всіх підприємств, що працюють у військовому секторі, у «міністерство оборонної промисловості України». Відтепер офіційно співпрацюватимуть 134 підприємства концерну, 30 підприємств Ліги оборонних підприємств і 394 підприємства, залучені до концерну в рамках програми імпортозаміщення», — прокоментував підписання меморандуму очільник «Укроборонпрому» Роман Романов.

Нова високомобільна РЛС МР-18

В УКРАЇНІ ЗАВЕРШИЛИ РОЗРОБКУ НОВОЇ РЛС

Новинка здатна виявляти повітряну техніку, створену за стелс-технологіями

На Казенному підприємстві «Науково-виробничий комплекс «Іскра» завершилася розробка високомобільного радара метрового діапазону радіохвиль МР-18. Він призначений для автоматичного виявлення, супроводу і вимірювання дальності і курсової швидкості повітряних об'єктів, також і вироблених із застосуванням технології малої помітності радіолокації.

МР-18 являє собою повністю твердотільну РЛС із цифровою фазованою антенною решіткою, цифровим формуванням променів на прийом та передачу, цифровою фільтрацією сигналу та цифровою обробкою інформації. Крім широкого застосування цифрової техніки, в ній використані й найсучасніші досягнення аналогової елементної бази. Зокрема для РЛС МР-18 були розроблені приймачі з динамічним діапазоном 100 дБ. РЛС МР-18 має підвищену завадозахищеність від активних, пасивних, синхронних та несинхронних імпульсних перешкод, виконує завдання з виявлення та супроводу цілей в автоматичному режимі.

Дуже важливою характеристикою РЛС МР-18 є її висока мобільність. Вона здатна розгортатися із похідного положення і приступити до виконання бойового завдання за п'ять хвилин.

Матеріали сторінки підготував Сергій ВОРОНКОВ

УКЛАДАЄМО КОНТРАКТ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ ПО-НОВОМУ

НА ПОЧАТКУ ЦЬОГО РОКУ В ЧИННОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ ВІДБУЛИСЯ ЗМІНИ У ПОРЯДКУ ПРОХОДЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ. РЕДАКЦІЯ «НА» ЗВЕРНУЛАСЯ ДО ФАХІВЦІВ УПРАВЛІННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ЗА РОЗ'ЯСНЕННЯМИ НАЙБІЛЬШ АКТУАЛЬНИХ ПИТАНЬ, ЯКІ ВИНИКАЮТЬ ПІД ЧАС ПЕРЕУКЛАДАННЯ КОНТРАКТІВ, А ТАКОЖ ЗВІЛЬНЕННЯ З ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ В ОСОБЛИВИЙ ПЕРІОД

Старший сержант Олександр Т., місто Івано-Франківськ:

— Я маю бажання продовжити військову службу за контрактом, але в червні 2017 року мені виповнюється 45 років. Командування військової частини мені відмовляє, керуючись тим, що я досягну граничного віку перебування на військовій службі. Чи можу я зараз укласти контракт?

— Ви маєте право на укладення нового контракту, при цьому у пункті 8 зазначатиметься: «Після закінчення особливого періоду, у разі досягнення військовослужбовцем граничного віку перебування на військовій службі, контракт припиняється (розривається), а військовослужбовець підлягає звільненню з військової служби за віком».

Сержант Віталій К., місто Львів:

— Я хочу укласти новий контракт, але нині перебуваю в районі АТО і не можу здійснити всі передбачені для цього заходи. До частини прибуду лише 1 травня 2017 року. Що робити в такому випадку?

— Підстав для хвилювань немає. Ваш контракт буде продовжено наказом командира військової частини по особовому складу до дати вашого повернення до військової частини в пункт постійної дислокації.

Відповідно до пункту 33 Положення про проходження військової служби військовослужбовцям, які перебували в умовах, що з об'єктивних причин унеможливлювали укладення нового контракту про проходження військової служби у Збройних Силах України, строк попереднього контракту продовжується до закінчення перебування в зазначених умовах і повернення до підрозділів, в яких вони проходили військову службу, а також на строк, необхідний для визначення придатності до проходження військової служби за станом здоров'я та прийняття рішення щодо укладення нового контракту.

Молодший сержант Петро С., м. Луцьк:

— Я звернувся до командування військової частини з проханням звільнити мене з військової служби у зв'язку із закінченням строку дії контракту. У військовій частині мені відмовили і повідомили про наміри направити до району проведення АТО, а вже по поверненні — звільнити. Чи правомірне таке рішення?

— Ні. Відповідно до пункту 34 Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України, затвердженого Указом Президента України від 10 грудня 2008 року №1153/2008, контракт припиняється в день закінчення строку контракту, тобто ви маєте бути звільнені наступного дня після закінчення строку дії контракту. Крім того, нормативними актами встановлено порядок звільнення військовослужбовців у зв'язку із закінченням строку дії контракту.

Військовослужбовець не пізніше ніж за три місяці до закінчення строку дії чинного контракту повинен повідомити командування військової частини про свій намір укласти новий контракт. Якщо в цей строк військовослужбовець без поважних причин не повідомив про намір продовжувати військову службу, то він підлягає звільненню у зв'язку із закінченням строку контракту без подання рапорту.

Наголошуємо, що командири, які не виконують вищезазначені вимоги, перевищують свої службові повноваження, за що мають притягуватися до відповідальності.

ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЕЦЬ НЕ ПІЗНІШЕ НІЖ ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ЗАКІНЧЕННЯ СТРОКУ ДІЇ ЧИННОГО КОНТРАКТУ ПОВИНЕН ПОВІДОМИТИ КОМАНДУВАННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ ПРО СВІЙ НАМІР УКЛАСТИ НОВИЙ КОНТРАКТ

Молодший лейтенант Олег Т., м. Чугуїв Харківської обл.:

— Я виконував бойові завдання в районі проведення АТО, у зв'язку з чим не використав основну щорічну відпустку за минулий рік. Повернувшись додому, я пішов у щорічну основну відпустку за 2016 та 2017 роки. Але саме в цей час закінчується строк дії мого контракту. Новий контракт я укладати не буду. Чи мають право мене звільнити під час перебування у відпустці?

— Ні, вас не мають права звільнити під час перебування у відпустці. Відповідно до пункту 33–1 Положення дія контракту про проходження військової служби під час звільнення з військової служби у зв'язку із закінченням строку контракту продовжується: до закінчення щорічної основної відпустки, час якої повністю або частково перевищує строк контракту; на час перебування на стаціонарному лікуванні в медичному закладі чи у відпустці для лікування у зв'язку з хворобою, а також на час увільнення від виконання службових обов'язків у зв'язку із захворюванням.

Дія контракту з військовослужбовцями під час звільнення продовжується наказом командира військової частини по стройовій частині.

Сержант Роман Ж., смт Десна Чернігівської обл.:

— У листопаді 2016 року я уклав контракт на строк до закінчення особливого періоду. В даний час маю бажання укласти новий строковий контракт на 3 роки. Чи маю я право на це?

— Так. Відповідно до статті 19 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», після закінчення строку діючого контракту ви можете укласти новий контракт у будь-який час, незважаючи на той факт, що вами не набуто право на звільнення.

Геннадій В., учасник бойових дій, м. Одеса:

— Я брав участь у проведенні антитерористичної операції, зараз хочу звільнитися. Чи враховується моя участь у проведенні АТО під час планування звільнення?

— Директивою від 15 лютого 2017 року «Про визначення строків та обсягів звільнення військовослужбовців з військової служби» визначено критерії, які враховуються при плануванні звільнення з військової служби військовослужбовців, що набули таке право. Одним із головних критеріїв є строк виконання військовослужбовцем бойових (службових) завдань у районі АТО. Військовослужбовці, що виконували такі завдання, мають включатися до плану звільнення в першу чергу. Крім того, до інших критеріїв, що враховуються при здійсненні планування, є: строк військової служби з дати продовження дії контракту для тих, кому дію контракту продовжено в особливий період, та (або) строк військової служби за контрактом для тих, хто уклав контракт на строк до закінчення особливого періоду; план комплектування особовим складом; сімейні обставини або інші поважні причини; побажання військовослужбовців щодо термінів звільнення тощо.

Підполковник Леонід М., м. Васильків:

— Я набув право на звільнення, оскільки з моменту укладення контракту під час дії особливого періоду сплинуло 24 місяці. Разом з тим мене не прикомандирували до іншої військової частини. Нині я виконую завдання в районі проведення АТО. Який механізм мого звільнення?

— Директивою заборонено звільнення військовослужбовців з військової служби у період виконання ними завдань в АТО. Разом з тим для реалізації набутого права військовослужбовець повинен звернутися з рапортом до командування військової частини на постійному місці дислокації, на підставі якого командування військової частини має спланувати звільнення військовослужбовця. При цьому командування військової частини зобов'язане здійснити всі передбачені заходи для своєчасного повернення військовослужбовця з району проведення АТО.

Полковник Микола С., м. Миколаїв:

— Після анексії Криму я продовжив військову службу в українському війську. Виконував бойові завдання в районі АТО, маю військову вислугу понад 25 років. Незабаром закінчується контракт, вирішив звільнитися, проте залишились невирішеними питання із житлом. Підкажіть, будь-ласка, чи не знімуть мене з гарнізонної квартирної черги? Чи не стане моє небажання продовжувати військову службу підставою для позбавлення моєї родини можливості отримати власне житло?

— Безперечно, ви на квартирній черзі залишитеся. Згідно з вимогами наказу Міністерства оборони України від 30.11.2011 № 737, яким введено в дію Інструкцію про організацію забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України та членів їхніх сімей житловими приміщеннями, військовослужбовці, які перебувають на обліку під час звільнення з військової служби в запас або відставку за віком, станом здоров'я, у зв'язку з реформуванням ЗС України чи скороченням штатів або здійсненням інших організаційних заходів, у разі неможливості використання їх на військовій службі, залишаються на квартирній черзі до одержання житлового приміщення з державного житлового фонду за останнім місцем проходження служби.

За інформацією, наданою Управлінням правового забезпечення Генерального штабу Збройних Сил України, підготувала Тетяна МОРОЗ

РАДА ПОСИЛИЛА СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ СІМЕЙ ЗАГИБЛИХ ЗАХИСНИКІВ

Минулого тижня Верховна Рада України внесла зміни до статті 15 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Відтепер членам сімей загиблих надаватимуться пільги без урахування середньомісячного сукупного доходу сім'ї

Як відомо, з 1 липня 2015 року учасники війни, члени сімей загиблих (крім членів сімей загиблих учасників антитерористичної операції та учасників Революції гідності) та особи, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, мали право на пільги лише за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищував суму доходу, що дає право на податкову соціальну пільгу. Цього року ця сума визначена в розмірі 2240 гривень. Відтепер ці обмеження для родин загиблих захисників уже не діють.

Нагадаємо, що сім'ям загиблих захисників надається право на 50% знижку з оплати за користування житлом, житлово-комунальними послугами (газом, електроенергією, скрапленим балонним газом для побутових потреб), а також право на безплатне одержання ліків, лікарських засобів, імунобіологічних препаратів і виробів медичного призначення, безкоштовне першочергове зубопротезування тощо.

ВІДПУСТКА ДЛЯ ДРУЖИН ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ: НАДАТИ НЕМОЖЛИВО ВІДМОВИТИ?

ПРО ТЕ, ЯК ВАРТО ДІЯТИ ДРУЖИНІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ, ЯКЩО ПОРУШУЮТЬ ЇЇ ПРАВО НА ЗАКОННУ ВІДПУСТКУ ОДНОЧАСНО З ЧОЛОВІКОМ

У Наталії Підлісної сьогодні вихідний. Нарешті з'явився час пробігтися по магазинах, приготувати для своїх рідних щось смачненьке. У родині радість — за кілька днів приїде з АТО у відпустку чоловік. Шестирічний Остапчик із захопленням розповідає молодшій сестричці Улянці, як вони із татком ловитимуть рибу, як усі гуртом варитимуть юшку на природі

Аж раптом пролунав дзвінок з відділу кадрів: «Наталю, відпустку треба скасувати, вибачте…» Плани було зруйновано. І Наталя, і діти дуже засмутилися.

Відколи жінка влаштувалася бухгалтером на підприємство з продажу та встановлення кондиціонерів, вона жодного разу не змогла відпочити разом із сім'єю.

Чоловік Наталії — старший сержант Артем Підлісний із самого початку війни захищає країну на Сході. Скільки разів він за цей час приїздив додому, можна порахувати на пальцях однієї руки. Минулого року батальйон чоловіка раніше запланованого терміну повернувся з району АТО. І тоді начальник Наталії також не відпустив її у відпустку разом із чоловіком, пояснивши це тим, що не може змінити графік. Тож чоловік, хоч як обурювався, що дружина не може взяти відпустку, поки він має можливість побути вдома, поїхав на відпочинок із дітьми сам. Заважати кар'єрі коханої, яка й так мала значну перерву через виховання дітей, не хотів. «Не звільнятися ж з роботи заради кількох тижнів відпустки», — сказав тоді Артем, а незабаром повернувся на Схід.

Тож коли і цього разу Наталія знову почула відмову щодо законної відпустки, про яку, як належить, попереджала керівництво за два тижні, вирішила захищати свої права і звернулася до юриста.

Голова громадської організації «Юридична сотня» Леся Василенко:

— Запам'ятайте, згідно із Законом України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» **дружині військовослужбовця щорічна основна відпустка за її бажанням надається у зручний для неї час одночасно зі щорічною основною відпусткою чоловіка.**

При прийнятті на роботу варто відразу повідомити про свій статус дружини військовослужбовця

Перше, що треба зробити, це написати заяву на ім'я керівника з проханням надати щорічну відпустку. Обов'язково прослідкувати, аби лист був зареєстрований у секретаря і вручений начальнику. До листа варто додати довідки про те, що ваш чоловік дійсно є військовослужбовцем, і про те, що він отримав відпустку із зазначенням конкретного терміну. Якщо ж керівник не відповідає, раджу сміливо звертатися до Державної служби з питань праці, профспілки, якщо така є на підприємстві, та до інших контролюючих органів соціального захисту або навіть до прокуратури. Відповідальність посадових осіб за порушення законодавства передбачено статтею 21 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей».

Однак, щоб конфліктних ситуацій не виникало, при прийнятті на роботу варто відразу повідомити про свій статус дружини військовослужбовця та поцікавитися, чи знають роботодавці про права, які відповідно до статусу гарантує вам законодавство України.

Крім того, намагайтеся планувати графік відпусток одночасно зі своїм чоловіком. Якщо ж відпустка військовослужбовцю надається раніше зазначеної в графіку дати, дружині обов'язково варто попередити про це своє керівництво заздалегідь — не менше як за два тижні до бажаного початку відпустки.

ЯКЩО КЕРІВНИК ПОРУШУЄ ВАШІ ПРАВА, ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО КОНТРОЛЮЮЧИХ ОРГАНІВ СОЦЗАХИСТУ

Головний спеціаліст відділу з питань трудових відносин Державної служби України з питань праці Вадим Бондар:

— Попри чітке законодавство, такі випадки, як у Наталії, на жаль, трапляються доволі часто. Зазвичай питання вирішується відразу ж після написання зареєстрованого листа. Але бувають випадки, коли керівник не реагує на попередження. Тоді за справу береться контролюючий орган.

Не варто хвилюватися через те, що після вашого звернення до контролюючих трудове законодавство органів ваші стосунки з керівництвом зіпсуються. Зазвичай відповідні служби не повідомляють, хто саме з працівників поскаржився, а під час перевірки в таких роботодавців, як правило, випливає не одне порушення трудового законодавства, яке передбачає не лише адміністративну, а й кримінальну відповідальність. Особливо, якщо порушення чиняться систематично або повторно.

Ольга МОСЬОНДЗ

РОДИНА УКРАЇНЦІВ, ЯКА БАГАТО РОКІВ ПРОЖИВАЄ В ІТАЛІЇ, ПРИЙМАЄ В СЕБЕ НА ГОСТИНУ СІМ'Ї ЗАГИБЛИХ УЧАСНИКІВ АТО

Українські італійці — по-справжньому щирі та привітні, приймають гостей, наче власних родичів

Українці — такий народ, що коли на їхню землю приходить біда, вони надзвичайно гуртуються. Події останніх років довели, що навіть ті, які з певних причин залишили Батьківщину і виїхали жити до інших країн, також переймаються її долею. Вони допомагають, чим можуть. Сім'я Карпіків, крім надання матеріальної допомоги, приймає в себе родини учасників АТО.

…Валентина ще ніколи не виїздила за кордон. Італія… Мілан — столиця європейської моди, давньої історії та смачної піци... Справжня казка, яку можна відчути на дотик, для жінки стала реальністю. Вони з чоловіком давно мріяли побачити Європу, та далі рідної Волині так і не виїхали.

Її Микола загинув у липні 2014-го на Луганщині. Молодшій Софійці тоді тільки виповнилося два з половиною рочки. Дізнавшись історію своєї землячки з Волині, Віталій та Світлана Карпіки — сім'я українців, яка проживає в Італії, не змогли залишитися осторонь. Вони вирішили підтримати молоду жінку в родинному колі і запросили її до себе на відпочинок. Минулого року жінка відвідала сонячну Італію вперше. Приїздила сама. Цього року українці чекають її до себе на відпочинок уже з дітьми.

Сім'я Карпіків уже шістнадцятий рік живе у Італії. Спочатку працювати туди поїхав Віталій. Був звичайним пекарем на заводі, аби заробити на відкриття власної справи в Україні. Та потім досяг там успіху і залишився. Незабаром забрав до себе дружину та маленького сина. Купив квартиру в Мілані. Тут народився його молодший син.

Від початку бойових дій на Сході України Віталій одразу заходився допомагати Батьківщині. Разом з іншими українцями, які з тих чи інших причин виїхали працювати та жити до Італії, він з перших днів війни збирає та передає кошти та необхідні речі для бійців АТО. Щомісяця сам їздить на Батьківщину. Крім того, уже третій рік приймає в себе на відпочинок бійців та родини загиблих учасників АТО. Для них влаштовують екскурсії, пригощають смаколиками.

З більшістю своїх гостей вони стали хорошими друзями, спілкуються в Інтернеті, телефонують одне одному, переймаються їхніми проблемами та допомагають.

До речі, Віталій розповів досить цікавий факт. Виявляється, мрію про власну справу в Україні він й досі плекає. Кілька років тому відкрив у столиці два незвичайні магазини італійських продуктів без продавців. Особливість їх у тому, що покупець, який бажає придбати продукти з Італії, може завітати до магазину, обрати необхідний товар та залишити за нього гроші. Такі магазини давно вже діють у Європі. Через цю родину Європа з її цінностями та принципами взаємної поваги і довіри інтегрується в Україну.

Ольга МОСЬОНДЗ

«НАСЛІДКОМ ГОЛОДОМОРУ ДОНБАСУ, ЯКЕ ВИБУХНУЛО

ПРАВДИВУ ІСТОРІЮ СВОЄЇ КРАЇНИ ТРЕБА ЗНАТИ, АБИ СУДИТИ ТОТАЛІТАРИЗМ ТА ПЛЕКАТИ ДЕМОКРАТІЮ

У Великій вітальні «Народної армії» — Валерій Удовиченко, автор книги «Геноцид в Україні 1932–1933 рр. за матеріалами кримінальної справи № 475», співробітник Служби безпеки України, заслужений юрист України. Розмовляємо про наслідки Голодомору-геноциду, які стали у нагоді РФ при розпалюванні гібридної війни проти України

— Валерію Миколайовичу, три роки тому із заздалегідь зрежисованих народних заворушень, криків «Росія!», виборів проросійського губернатора в Донецьку та зрештою захоплення ОДА на Сході України розгорілося полум'я війни. Вочевидь, що коріння цих подій було значно глибшим…

— На нашій території відбувалася багатовічна боротьба української нації за своє існування, за свою землю. Боротьба йшла між могутніми державами. Україна знаходилася між ними, і найбільший тиск зчинився з боку Російської імперії. Саме в ті часи й було започатковано м'яку, а згодом і жорстку русифікацію українців. Таку ж державну політику продовжила й радянська влада. Це призвело до певних негативних наслідків, які й сталися 2014 року. Звичайно, під прапорами Російської Федерації та за її організаційної та військової підтримки.

— Тобто вибухнула історична міна. Хто та коли її заклав?

— Аби осмислити це явище, слід повернутися до 1917 року, коли відбувся жовтневий переворот. Владу захопила більшовицька партія під керівництвом Леніна. І більшовицька Росія з початком Української революції після проголошення Української Народної Республіки фактично відразу вдалася до агресії. Відбулося три військових походи та завоювання України. Повалення УНР. 1919 року на противагу Києву, який був столицею УНР, столицею УСРР було проголошено Харків, куди з Росії переїхав новостворений радянський уряд. Як філіал російської комуністичної партії більшовиків створено компартію України на правах обласної організації. Саме вона й стала тим осередком, який слухняно виконував циркуляри Москви.

Аналогічну ситуацію ми бачили 2014 року — створення незаконних збройних формувань за підтримки Російської Федерації, агресивні дії проти суверенітету України…

Після окупації України 1920 року на її території розмістили мільйонну російську армію, яка підтримувала новий комуністичний режим. Але він був надто слабкий. Зважаючи на потужність українського визвольного руху і розуміючи неможливість тривалого підкорення України лише силою зброї, Ленін у грудні 1920 року підписав з підконтрольним радянським урядом України союзний договір, який визнавав незалежність УСРР. Водночас було зроблено певні тактичні поступки, переважно в національно-культурній сфері. Аби прихилити на свій бік населення, більшовики закорінювали свою владу через підтримку української культури. Почала втілюватися політика українізації, яка не лише стосувалася запровадження української мови, а й охоплювала інші ключові сфери суспільного життя. Ми пам'ятаємо Скрипника, Шумського та інших, за активною участю яких відбувався культурний ренесанс європейського зразка і формувалися відмінні від російських культурні традиції, орієнтовані на психологічну Європу під гаслом «Геть від Москви», створювалася національна система освіти, формувалась економічна концепція, згідно з якою Україна мала стати автономним економічним організмом. Їхніми зусиллями державні установи переводилися на українську мову, запрацювали українські школи, видавалися нові друковані ЗМІ. Саме на цій хвилі

Валерій Удовиченко

відбулося зростання економіки. Зміцнювався авторитет і вплив національної церкви. Українізація об'єктивно була продовженням хвилі національного піднесення, викликаного Українською революцією, проголошенням УНР і національно-визвольними змаганнями. Національне відродження України породило несприйняття і стурбованість кремлівського керівництва, яке було змушене піти на поступки, але не послабило свого фактичного контролю над Україною і готувалося до реваншу. Послаблення тривали недовго. Сталін повністю реалізовував антилюдську політику Леніна і, зокрема, розпочав насильницьку колективізацію, яка загрожувала повним зубожінням селянства. Колективізація обернулася катастрофою, що яскраво видно на прикладі України. Почалися бунти, масові заворушення проти радянської влади й політики Москви. У листуванні з Кагановичем керманич більшовицької Росії пише про цю загрозу коротко і лаконічно: «Ми можемо втратити Україну». Це було реально, адже у 1930-х в Україні відбулося понад 4000 селянських повстань. У відповідь Москва вжила всіх репресивних заходів, аби подолати опір. Зокрема застосувала і спеціальну операцію, таку політичну технологію, яка призвела до Голодомору в Україні, під час якого голодом було вбито кілька мільйонів безневинних людей, що зламало психічний стан населення. Водночас українізацію було припинено, швидкими темпами здійснювалася русифікація. Під гаслом боротьби з українськими буржуазними націоналістами репресували українську інтелігенцію, відбулася чистка серед українських комуністів. На Схід України, де було чимало спорожнілих під час Голодомору осель, завезли людей з Росії та Білорусії. Але цими переселенцями не були українці. Так відбулося заміщення українського населення, асиміляція та подальше зросійщення Донбасу, а також інших регіонів.

КРЕМЛІВСЬКИЙ РЕЖИМ НЕ ДОПУСКАЄ ПОШИРЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ЗЛОЧИН ГЕНОЦИДУ 1932–1933 РОКІВ В УКРАЇНІ, ТОМУ ЩО ВИЯВЛЯЄТЬСЯ ПРАВДА, ЯКА ПІДМИВАЄ КОРІННЯ ЙОГО ІМПЕРСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

— Чи є офіційні дані стосовно того, скільки росіян тоді прибуло в Україну?

— На Донеччину — кілька сотень тисяч. Особливо посилився вплив російськомовних у містах. Цьому сприяла розбудова міст із розвитком промисловості, що потребувало великої кількості працівників. У порівнянні з іншими регіонами Донбас і по сьогодні перебуває на першому місці за кількістю російського населення.

— Недивно, що мешканці Сходу України так швидко повірили російській пропаганді щодо проекту «Новоросія». Хто найбільш палко підтримав «русский мир»?

— Активними поплічниками РФ стали Комуністична партія України та Партія регіонів. Саме їхні осередки організовували незаконні референдуми у АР Крим і та «ЛНР-ДНР». Багато з них пішли до терористичних угруповань, керованих та фінансованих з Росії, протидіяли військовослужбовцям ЗСУ на Сході країни, коли розпочалося АТО. Ці факти зафіксовані в численних кримінальних провадженнях. Яскравий приклад: секретар Лисичанської міської ради, депутат міськради від КПУ Винник 2014-го підтримала створення «ЛНР» та звернулася з відкритим листом до Путіна з проханням ввести в Україну російські війська.

Вплив РФ був сильним, адже люди під натиском багаторічної російської пропаганди ідентифікували себе не тільки національно, культурно, але й ідеологічно. В ОРДЛО й по сьогодні залишаються ті ж компартійні атрибути та ідеологія, на яких знову виховується молоде покоління. РФ робить ставку на повзучу гібридну агресію, спрямовану на зміну влади в Україні. Її пропаганда тільки посилюється й набуває нових карикатурних форм.

НИНІ РОСІЙСЬКИЙ ВЛАДНИЙ І ПОЛІТИЧНИЙ ІСТЕБЛІШМЕНТ ТАК САМО РОЗГЛЯДАЄ УКРАЇНУ ЯК ЧАСТИНУ РОСІЇ, ЩО НІБИТО МАЄ З НЕЮ СПІЛЬНУ ДОЛЮ І СПІЛЬНУ ІСТОРІЮ, ЗАПЕРЕЧУЮЧИ ПРАВО КРАЇНИ НА ВЛАСНУ. У РОСІЇ НЕМАЄ УСВІДОМЛЕННЯ СУСПІЛЬНОГО КАЯТТЯ, ВІДБУВАЄТЬСЯ САКРАЛІЗАЦІЯ НАСИЛЬСТВА

СТАЛО ЗРОСІЙЩЕННЯ МІНОЮ «РУССКОЙ ВЕСНЫ»

— 2009 року ви очолювали слідчо-оперативну групу Головного слідчого управління СБУ з розслідування кримінальної справи за фактом вчинення в 1932–1933 роках в Україні геноциду і довели її до суду. Яким було його рішення?

— Апеляційний суд Києва у ході розгляду кримінальної справи перевірив та підтвердив як встановлений факт висновки органу досудового слідства, що у період 1932–1933 років проти українців був вчинений злочин геноциду. Судом названі головні його організатори — Сталін, Молотов, Хатаєвич, Каганович, Косіор, Постишев та Чубар. На запитання, чому ці люди вдалися до масового вбивства, суд також відповів: з метою придушення національно-визвольного руху та протидії побудові незалежної української держави. Отже, вперше в історії України з ухваленням постанови відбулася правова фіксація та кваліфікація Голодомору як злочину геноциду, компетентним національним судовим органом у правовому документі. Наша держава виконала свої зобов'язання відповідно до норм міжнародного права, Конвенції ООН 1948 року та статті 9 Конституції України.

— Суд відбувся 2010 року. Чому його рішення не стало загальновідомим? Чому його не містять шкільні підручники з історії?

— Тому що чинилася протидія. Суд відбувся напередодні президентських виборів 2010 року, коли до влади в Україні прийшов Янукович. Він у Страсбурзі публічно заперечив Голодомор як геноцид окремого народу і заявив: «Це була загальна трагедія народів, що колись входили до складу СРСР». Така його риторика співпадала з політикою керманичів Кремля, які заперечують злочин геноциду. І це попри те, що ми під час розслідування Голодомору виявили всі його чинники. Встановили факти організації злочину керівництвом з Москви та їхніми поплічниками в Україні, що були підтверджені документальними доказами, свідченнями людей, що пережили Голодомор, а також довели намір штучно організувати та використати голод як зброю масового біологічного винищення частини української національної групи. І все це поєднувалося з вилученням всіх продуктів харчування, збіжжя, масовими репресіями і розстрілами, залученням озброєних підрозділів Червоної армії, прикордонників, НКВС до блокування кордонів України та найбільш неслухняних територій. Встановлено, скільки людей загинуло й чиї директиви виконувалися…

Тодішня влада, підігруючи РФ, намагалася виправдовувати дії сталінського режиму тим, що, мовляв, злочин був спрямований на селянство, а не на українство. Отже, це не був геноцид. Однак факти свідчать: у 1932–1933 роках 78% населення України — селяни, 81% з яких — українці. Сталін сам зазначав: «Вирішення національного питання в Україні — це вирішення селянського питання». Як титульна нація тільки українці мали змогу здійснити державотворчу місію, і цього боялися найбільше. ОДПУ, НКВС доповідали, що готується повстання. І вони відбулися за участю понад 1,2 млн українців. Загалом на контрольованій більшовиками території до акцій спротиву вдалися 2 млн людей. Зрозуміло, чому найсильніший удар голодом і репресіями було завдано по території компактного проживання етнічних українців. Так, гинули й невинні представники національних меншин, однак в абсолютній більшості — саме українці.

Попри те, Янукович вперто гнув свою лінію. Головою Інституту національної пам'яті став комуніст Солдатенко. І на догоду Кремлю було слухняно підтримано позицію РФ, яка заперечувала злочин Сталіна. За наказом тодішнього міністра освіти Табачника було видано нові підручники з історії України, де вже не згадувалися ані доведені факти, ані суд.

Водночас не говорити про правову оцінку Голодомору ми не можемо, адже це те саме, що не брати до уваги Нюрнберзький процес, що став юридичним фундаментом для засудження нацизму.

ВТРАТИ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ ЧЕРЕЗ НАДСМЕРТНІСТЬ У 1932–1934 рр.

	Все населення	Міське населення	Сільське населення
	Величина втрат, тис. осіб		
1932	-205	-61	-144
1933	-3598	-185	-3413
1934	-138	-29	-109
1932–1934	-3941	-275	-3666
	Структура втрат, %		
1932	5,2	22,1	3,9
1933	91,3	67,2	93,1
1934	3,5	10,6	3,0
1932–1934	100,0	100,0	100,0

ВТРАТИ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ ЧЕРЕЗ НАДСМЕРТНІСТЬ СЕРЕД ОСНОВНИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ ЗА 1932–1934 рр.

	Величина втрат, тис. осіб						
	всі національності	українці	росіяни	поляки	євреї	німці	інші
1932	-205	-178	-12	-3	-6	--3	-2
1933	-3598	-3299	-159	-41	-48	-22	-29
1934	-138	-120	-7	-2	-4	-2	-3
1932-1934	-3941	-3597	-179	-45	-59	-27	-35
	структура втрат, %						
1932	100,0	86,9	6,0	1,3	3,1	1,5	1,2
1933	100,0	91,7	4,4	1,1	1,3	0,6	0,8
1934	100,0	87,0	5,1	1,2	3,1	1,5	2,2
1932–1934	100,0	91,3	4,5	1,1	1,5	0,7	0,9

Джерело: експертні розрахунки відповідно до висновку судової науково-демографічною експертизи у кримінальній справі № 475.

2010 РОКУ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД КИЄВА В ХОДІ РОЗГЛЯДУ КРИМІНАЛЬНОЇ СПРАВИ ПЕРЕВІРИВ ТА ПІДТВЕРДИВ ЯК ВСТАНОВЛЕНИЙ ФАКТ ВИСНОВКИ ОРГАНУ ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА ПРО ТЕ, ЩО В ПЕРІОД 1932–1933 рр. ПРОТИ УКРАЇНЦІВ БУВ ВЧИНЕНИЙ ЗЛОЧИН ГЕНОЦИДУ. СУДОМ НАЗВАНІ ГОЛОВНІ ЙОГО ОРГАНІЗАТОРИ. АЛЕ ЗГОДОМ ДО ВЛАДИ ПРИЙШОВ ЯНУКОВИЧ, ЯКИЙ, ПІДІГРУЮЧИ РФ, ПУБЛІЧНО ЗАПЕРЕЧИВ ГОЛОДОМОР ЯК ГЕНОЦИД ОКРЕМОГО НАРОДУ

Зазначу, що тривалий час за програмою ЗНО учні мали оцінювати Голодомор як трагічне явище, однак про правові аспекти не йшлося. Утім найближчим часом Міносвіти обіцяє змінити цю ситуацію.

— Першим, хто розповів світу правду про Голодомор, був англійський журналіст Гаррі Джонсон. Згодом українська трагедія була визнана класичним радянським геноцидом. Це ще 1953 року зробив автор цього терміна Рафаель Лемкін у Нью-Йорку. СРСР вперто заперечував факт Голодомору. Тепер це робить Російська Федерація…

— За часів Союзу все втаємничувалося, тож приховати правду було легше. Всі, хто насмілився щось видати, за вказівками Комуністичної партії підлягали репресіям. Нинішній російський режим так само намагався не допустити поширення інформації. Адже правда, що розкривається, підмиває коріння, через яке живиться його імперська політика, ослаблює позиції антиукраїнських сил, тобто п'ятої колони. Невипадково у травні 2014-го у Донецьку під час незаконних дій проти української влади публічно було спалено Національну книгу пам'яті жертв Голодомору 1932–1933 років в Україні. І нині російський владний і політичний істеблішмент так само розглядає Україну як частину Росії, що нібито має з нею спільну долю і спільну історію, заперечуючи право країни на власну. У Росії немає усвідомлення суспільного каяття, відбувається сакралізація насильства. На наших очах з початком опору України агресії Російської Федерації інформаційна політика РФ трансформувалася в тотальну воєнну дезінформаційну агресію, якій нам всім необхідно протистояти.

— У 2014-му ви несли службу в зоні проведення АТО в Донецькій і Луганській областях та організовували виставки про Голодомор 1932–1933 років на звільнених територіях, зокрема у Бахмуті (тоді Артемівськ), Слов'янську, Сєвєродонецьку, Покровську (Красноармійськ) та Краматорську. Демонстрували документи кримінальної справи. Як на це реагували місцеві мешканці?

— Люди цікавилися. Для багатьох експозиція стала відкриттям. Відвідувачі ставили чимало запитань. Головний висновок, якого я дійшов: нині мешканці Донбасу, котрі були піддані інформаційній агресії, починають прозрівати, вчаться відрізняти факти від фейків. Це дуже важливо, аби вкотре не потрапити у історичну вирву та не підірватися на історичній міні.

Записали Руслан ТКАЧУК, Олена КРУГЛЄНЯ

ГАРМАТА ПРАПОРЩИКА РОДИ ПРИКРИВАЛА НАШИХ БІЙЦІВ БІЛЯ САВУР-МОГИЛИ

КОЛИ АРТИЛЕРИСТИ ПІДТРИМУВАЛИ НАШИХ НА ВИСОТІ, У РУСЛАНА БУЛА ЛИШЕ ОДНА ДУМКА: ТІЛЬКИ Б НЕ ЗАЧЕПИТИ СВОЇХ

З прапорщиком Русланом Родою познайомився в Бердичеві, в пункті постійної дислокації його артилерійської бригади. Добродушний і безжурний Руслан був не проти поговорити. Поступово наша розмова звелася до теми АТО.

— У мене була можливість відмовитися від відрядження в район АТО, все ж таки троє дітей маю. Але я не міг так вчинити. Мої хлопці їдуть, а я залишаюся вдома? Як би я потім їм в очі дивився?

Війна для прапорщика Руслана Роди, на той час командира гармати 2С19 «Мста-С», розпочалася 14 липня 2014-го під Благодатним. Там він вперше потрапив під обстріл. Згодом розвідка повідомила: вогонь вела російська батарея, яка перетнула кордон і облаштувала вогневі позиції на території України. А ще розвідники передали на батарею Роди дані, де саме містяться ті позиції. Кілька днів українці рівняли їх із землею, надто великим було бажання віддячити «братам» за підступний наступ, за обстріл наших позицій.

КОЛИ НАШІ ЗАЙНЯЛИ ВИСОТУ, ТАМ СТАЛО ЩЕ ГАРЯЧІШЕ: СПОЧАТКУ ГАТЯТЬ «ОРКИ», А ПОТІМ, КОЛИ ВОНИ ЙДУТЬ НА ШТУРМ, ВІДПРАЦЬОВУЄМО МИ, АБИ ТОЙ НАСТУП ЗІРВАТИ

— А потім ми били по колонах, що заходили в Україну. Одного разу, коли накрили змішану колону з танками, по рації почув: «Попрацювали добре — в танків аж башти відлітали». Це вже був початок серпня, — згадує Рода.

Від батареї Роди до Савур-Могили було близько чотирьох кілометрів. Коли почалися бої за висоту, батарея бердичівських артилеристів також брала участь у тих подіях.

— Коли наші вдалися до штурму Савур-Могили, ми вели по ній вогонь, намагаючись викурити звідти противника, — говорить Руслан. — А коли наші зайняли висоту, там стало ще гарячіше: спочатку гатять «орки», а потім, коли вони йдуть на штурм, відпрацьовуємо ми, аби той наступ зірвати. Вся висота була затягнута вогнем, димом

Прапорщик Руслан Рода

і пилом... Не уявляю, як там люди трималися. А якось прибігає комбат: «Давайте швидше, але обережно, щоб не по хлопцях!» Кепсько там було нашим, якщо вже вогонь на себе викликали…

Коли вибухає 152-міліметровий снаряд 2С19, земля під ногами хитається, а коли батарея робить залп, там відбувається щось страшне. Очевидці кажуть, не так страшна 120-міліметрова міна чи навіть «Град», як наші САУ. А тоді, за словами Руслана, коли крили «савурку», лише одна думка була: тільки б наші хлопці витримали, тільки б їх не зачепило. За два тижні потому в селі Петровському, де бердичівські артилеристи дозарядку робили, вони зустрілися з тими, хто вийшов із Савур-Могили, обнялися, як рідні.

— Серпень 2014 року взагалі дуже важкий був, — згадує Рода. — Ми спочатку якось не надто серйозно ставилися до безпілотників. А їх тоді було в небі — гуділи наче бджолиний рій. А коли після аеророзвідки нас почали регулярно накривати, швидко дійшло: щоб залишитись живими необхідно за лічені хвилини змінювати позиції. А ще скажу, що чимало місцевих допомагали противнику — зливали інформацію про наше пересування, місця зупинки. Одного разу ми впіймали 19-річного хлопчину, який намагався порахувати нас і нашу техніку. За це загарбники пообіцяли йому 200 рублів. А хлопець місцевий, з багатодітної сім'ї, він так заробляв — слідкував за нашими підрозділами, за переміщенням, чисельністю. Тому ми й маневрували. Навіть якщо батарея не працювала, регулярно переїжджали з однієї лісосмуги в іншу. Спати тоді доводилося по 2–3 години.

Ще одна цікава історія трапилася з батареєю Роди минулого року на Маріупольському напрямку. Тоді він вже був командиром взводу, але виконував обов'язки командира батареї. Гармаші перебували на відстані, дозволеній режимом перемир'я, в готовності до застосування техніки. Але ж хто не знає, як тією стороною виконуються Мінські угоди?

— Одного разу почули звук — начебто десь бензопила працює, — розповідає Руслан. — Це був безпілотник противника. За звуком визначили, що летить невисоко. І хоча тоді був туман, вечірній час, навіть за таких умов помітити батарею було цілком можливо. Щойно він продзижчав над нами, даю команду рушати звідси. Вже коли були в русі, приходить повідомлення: «У вашому районі працює «одноокий». Негайно залишити район». Ми від'їхали кілометри на два, чекаємо, слухаємо, бо квадрокоптер може зависати, а літак працює по колу. За деякий час чуємо — безпілотник рухається в наш бік. Поки він долетів, ми вже були по іншу сторону дороги, майже під селом. За півгодини знову отримуємо повідомлення з даними радіоперехоплення переговорів ворога: «Укропская батарея куда-то делась» — «Искать, она не могла далеко уйти!». Так ми всю ніч грали у кішки-мишки. А зранку надійшло повідомлення: «Одноокий» покинув район, вас не виявили». Тоді ми з полегшенням видихнули.

…Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня, медалями та відзнаками Руслан Рода дбайливо зберігає зошит, де ретельно записував дати, час, цілі і витрату боєприпасів. Кожний запис у ньому — це спогади, пережиті відчуття, підтримані підрозділи і, можливо, врятовані життя наших хлопців із тих підрозділів.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ПОЇЗДКИ ВИХІДНОГО ДНЯ ДЛЯ СІМЕЙ УЧАСНИКІВ АТО

Залишити в минулому страшні спогади про війну й дістати позитивні враження сім'ям учасників АТО допомагає Всеукраїнська громадська організація «Об'єднання дружин і матерів бійців — учасників АТО». Її створили ще 2014 року жінки, які про цю проблему знають не із чуток і розповідей.

— Уже третій рік поспіль ми реалізуємо програму «Поїздки вихідного дня», — каже голова правління ГО «Об'єднання дружин і матерів бійців — учасників АТО» Наталія Московець. — Наші поїздки Україною дають змогу зрозуміти родинам бійців АТО, що наша сила в єдності та що всі вони можуть розраховувати на розуміння й підтримку. Головна перевага поїздок — реабілітація, яка відбувається легко й непомітно. Насичені вихідні в новому місті, подалі від щоденних проблем і клопотів, у компанії своїх дітей і тих, що розуміють твій біль, — це крок до психологічного відновлення та звільнення від пережитого.

2017 року перша поїздка у Львів відбудеться вже в травні. Згодом до жовтня включно охочі матимуть змогу побувати в Чернігові, Черкасах, Житомирі, Бахмуті, Миколаєві, Білій Церкві, Полтаві й інших містах України.

Щоб стати учасником поїздки, треба зареєструватися за телефоном гарячої лінії ГО «Об'єднання дружин і матерів бійців — учасників АТО» 0–800–21–10–10. Офіційна поштова скринька організації info.familyato@gmail.com. Поїздка починається з Києва, куди учасники проекту дістаються своїм ходом, триває вона два дні й коштує 150 грн з однієї особи. Проїзд із Києва до місця екскурсій, харчування, екскурсії, майстер-класи для дітей і дорослих — за рахунок громадської організації.

Наталія ЯРМІЛКО

ВЕТЕРАНИ АТО МОЖУТЬ БЕЗКОШТОВНО НАВЧИТИСЯ ПРОГРАМУВАННЮ

Цього місяця в Маріуполі, Миколаєві та Луцьку стартує нова хвиля соціального освітнього проекту під назвою Coding For Future від благодійного фонду BrainBasket спільно з МО України.

Учасниками проекту стануть бійці АТО, які хочуть перекваліфікуватися й освоїти нову професію IT-фахівця. Тож у наших захисників з'явилась реальна можливість пройти безкоштовний курс навчання другої за популярністю IT-мови серед українських розробників під назвою JavaScript.

— Для нас дуже важливо допомогти учасникам АТО здобути нові знання й працевлаштуватися в майбутньому. На ринку праці щодня зростає попит на IT-спеціалістів, тому такі навчання вважаю надзвичайно перспективними, — розповів співорганізатор і директор організації Nova Ukraine Нік Білогорський.

Програму навчання розраховано на кілька місяців. Заняття відбуватимуться на базі хабів усеукраїнського проекту Technology Nation — у бібліотеках або на локаціях партнерів двічі на тиждень у вечірній час. Після закінчення курсу найуспішніших випускників рекомендують на працевлаштування в провідні IT-компанії України.

Перша хвиля проекту стартувала ще в листопаді 2014 року. За цей час фонд отримав кілька тисяч заявок від охочих змінити професію й підібрав 137 учасників для навчання. По його завершенні всі слухачі успішно пройшли співбесіди в IT-компаніях і вже мають нову роботу.

Інф. «НА»

Мишко Адамчак

«Лемко» разом із командою медиків переносять пораненого із реанімобіля в оперблок

ПОРАНЕНИЙ ПРОСИВ НЕ РОЗРІЗАТИ СКРИВАВЛЕНУ ВИШИВАНКУ, БО ЇЇ ВИШИВАЛА МАТИ

ЛІДЕР ГУРТУ «КОРАЛЛІ» ПОЄДНУЄ ГАСТРОЛЬНЕ ЖИТТЯ З РОБОТОЮ ПАРАМЕДИКА НА ПЕРЕДОВІЙ

Авдіївка — Покровськ. 60 км бездоріжжя. Мишко Адамчак, парамедик із позивним «Лемко», він же лідер популярного прикарпатського гурту «КораЛЛі», обережно веде реанімобіль. Усього кілька десятків кілометрів, однак евакуація пораненого бійця триває вже понад чотири години. Інакше не можна. Травми надскладні й потребують по-справжньому віртуозного водіння, бо кожна яма на дорозі може стати смертельною для воїна.

— Треба попередити медиків шпиталю, щоб приглядали за бійцем. Бо ще на передову завтра втече, — жартує «Лемко».

— Ага, як учора. Зранку привезли пораненого, а ввечері він уже знову воював, — підтримує розмову побратим Мишка.

Медики не показують утоми, хоч останні кілька тижнів вони ледь устигають ремонтувати колеса після доріг, щедро всіяних мінними осколками.

Нарешті! Довезли! Живий! Світанок медики зустрічають, повертаючись в Авдіївку. Завтра — нові битви за життя! А поки що можна й на сопілці заграти…

Мишко Адамчак — гітарист, клавішник, сопілкар. Із початку 2015 року йому вдається поєднувати гастрольне життя з роботою парамедика на передовій. Музикант пересідає з BMW на фронтову швидку допомогу, вивозить поранених із поля бою, дорогою наспівує їм пісні, щоб відволікти від болю. На фронті «Лемко» не розлучається із сопілкою й часто носить вишиванку під камуфляжем. Під час «відпустки» дає концерти, а потім знову поспішає на війну…

І хоча він побував уже в багатьох гарячих точках Донбасу, остання ротація під Авдіївкою стала однією з найскладніших. «Лемко» першого ж дня зрозумів: перемир'ям тут і не пахне.

СКІЛЬКИ ВОЇНІВ УДАЛОСЯ ВРЯТУВАТИ, «ЛЕМКО» НЕ РАХУЄ. ТІЛЬКИ ЗАЗНАЧАЄ, ЩО ЗА ЙОГО РОТАЦІЙ НЕ БУЛО ЖОДНОГО ВИПАДКУ, КОЛИ ПОРАНЕНОГО НЕ ДОВЕЗЛИ ДО ШПИТАЛЮ

— Ми чергуємо поблизу шахти «Бутівка», де вже не залишилося жодного живого місця від інфраструктури. Тут добре розумієш, що таке справжнє братерство. Наприклад, нещодавно випало рятувати одночасно п'ятьох поранених. Миттєво й без зайвих слів узялися до роботи всі: від старшого лікаря та анестезіолога до водіїв і чергових. До речі, четверо із цих бійців «наловили» десяток мінних осколків і кілька куль, витягуючи пораненого побратима з поля бою.

Скільки воїнів удалося врятувати, «Лемко» не рахує. Тільки зазначає, що за його ротацій не було жодного випадку, коли пораненого не довезли до шпиталю.

— Бачили б ви, як мужньо бійці поводяться. Ми ж знаємо, які в них поранення, а вони спромагаються жартувати навіть без знеболювання. Наполовину перебинтований хлопчина просить зробити знімок на пам'ять, і ти фотографуєш його, підбадьорюєш, а потім хвилюєшся, чи вижив. Ми не маємо часу на сантименти, у метушні навіть контактами ніколи обмінятися. Та ось розповідаю вам — і мурашки по шкірі. Запам'ятався хлопець у вишиванці. Він дістав складне поранення, вся вишиванка в крові, шанси вижити примарні. А він тільки просив, щоб вишиванку не розрізали: мати вишивала. Під час евакуації цього хлопця іноземний журналіст зробив фото, яке потім перемогло на конкурсі. Та це неважливо. Важливо те, що той боєць таки вижив.

А вільної хвилини «Лемко» дістає гітару або сопілку. Для нього музика — найкращий релаксант. Тим паче що тепер він має однодумця: «підсадив» на сопілку колегу-медика.

— За десятиліття російської пропаганди населення Сходу України неабияк постраждало ментально. Місцева влада тут ніколи не приділяла уваги культурному розвитку. Проаналізувавши заходи, що відбувалися, можна зрозуміти, що їхня якість, кількість і напрямок просто кричущі. Українську культуру в цих районах пригнічували. Якби вона була пріоритетною, то не було б такої кількості людей, схильних до алкоголізму, з пасивною громадянською позицією. Тому різноманітні мистецькі, музичні заходи вкрай потрібні. Тож вантажимо свою трембіту, дримбу, гітари, барабани й вирушаємо у незвичне турне.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

«ОБОЗИК» ЗАСТУПИВ НА ЧЕРГУВАННЯ

Попри оголошене перемир'я, щоранку в новинах лунають повідомлення про нових поранених на Сході держави. Для когось це тільки сухі цифри статистики, для інших — поштовх до активних дій. І стають звичними в житті цивільних медиків-волонтерів зовсім нецивільні діалоги:

— Прикинь, вісім «трьохсотих», п'ятьох вивезли, троє залишилося. У вас нема часом великих лейкопластирів та оклюзивок? Пацани кричать, їм погано, крові налилося море…

— Пластирі надішлю. А що сталося?

— Гатили, у всіх осколки, мене майже з лазні висмикнули…

Такі розмови вже буденні для волонтерів із благодійної організації «Шпиталь Майдану». Нещодавно реанімобіль цього фонду став на постійне чергування на Маріупольському напрямку. Волонтерські екіпажі (водій, лікар, фельдшер) працюють вахтовим методом і забезпечують цілодобову допомогу пораненим у районі бойових дій.

— Наш екіпаж завжди напоготові десь за 400 метрів від лінії зіткнення. Живемо неподалік, у бліндажах, — розповідає анестезіолог-реаніматолог Анна Конош, волонтерка «Шпиталю Майдану». — По тапіку повідомляють із нульових позицій, що до нас везуть пораненого чи «двохсотого». Ми заводимо «Обозик», —так ми поміж собою називаємо нашу машинку, приймаємо бійця, надаємо першу допомогу й доправляємо його до шпиталю.

Найближчими днями на передову вирушать іще дві машини від «Шпиталю Майдану». Одна чергуватиме в Широкиному, у другій, обладнаній під медпункт, буде своєрідна автоперев'язувальна. Там медики матимуть змогу на місці зашити та обробити рану.

До того як дістатися до українського Сходу, «Обозик» пройшов довгий і важкий шлях із Німеччини. Саме там представники української діаспори зібрали гроші, купили цю машину швидкої допомоги, а потім передали її волонтерам. Уже не перший місяць, небайдужі діаспоряни, об'єднавшись у групу «Франкфуртський обоз», допомагають українській армії й пораненим у шпиталях.

Оксана УРЕТІЙ

«СЕРЦЕ ВОЇНА» ЗВІЛЬНЯЄ ВІД СТРЕСУ ВІЙНИ

БІЙЦІ ВАЖКО ЙДУТЬ НА КОНТАКТ ІЗ ПСИХОЛОГАМИ. ЇМ ЛЕГШЕ ДОВІРИТИСЬ ЛЮДЯМ, ЯКІ ПРОЙШЛИ ТАКІ Ж ВИПРОБУВАННЯ

Вручення сертифікатів учасникам тренінгу

По завершенні циклу занять складається план на 5 років

Після повернення індіанських воїнів з війни їх обов'язково селили в окремому таборі. І байдуже, здобули вони перемогу або зазнали поразки. Шаман проводив ритуал очищення від духів війни, і лише після цього вирішувалося, чи готовий чоловік повернутися додому. Адже воїн, який не звільнився від духу війни, приносив до оселі лише руйнування

— За давньою легендою, таких індіанських воїнів називали «людьми мудрості», — розповідає тренер благодійної організації «Серце воїна» Тарас Ковалик, — адже вони були на межі між життям і смертю. Саме як людей мудрості, котрі знають ціну життєво важливих рішень, я і сприймаю своїх побратимів, що приходять по допомогу на тренінги нашої організації.

БО «Серце воїна» активно надає допомогу з психосоціальної адаптації з лютого 2015 року. Її засновником є Роман Торговицький, громадянин США, випускник Гарварду, росіянин за походженням, який вперше відвідав Україну в революційну зиму 2014-го. Тоді він був вражений: «Ніколи й ніде я не зустрічав такої кількості людей, готових у мороз ночувати просто посеред Майдану, аби їхні діти жили у кращій країні. Таким неможливо не перейнятися». Коли на Сході України почалися бойові дії, Роман вирішив допомагати бійцям, які повернулися з війни. Так поступово сформувалася команда однодумців.

На відміну від багатьох програм психологічної реабілітації, система кількарівневих тренінгів БО «Серце воїна» побудована за принципом «Рівний — рівному»: ветерани підтримують ветеранів. Як пояснює Роман Торговицький, бійці важко йдуть на контакт із психологами. Їм легше довіритись людям, які пройшли такі ж випробування.

Військові та демобілізовані не вважають себе психічно нездоровими, не хочуть звертатися по допомогу. У більшості випадків вони не вірять, що сторонні люди можуть їм допомогти та не розраховують на розуміння з боку психологів і соціальних працівників. Водночас ветерани активно спілкуються в межах ветеранських об'єднань, знаходячи там психологічну розраду. Тому досить ефективною є психологічна реабілітація бійців самими ветеранами, які пройшли спеціальну підготовку.

Один із таких ветеранів-тренерів Тарас Ковалик, боєць «Айдару», був чи не найпершим пораненим цього підрозділу. На щастя, лікарі врятували йому ногу. А ось душа хлопця болить за побратимів і нині.

— Страшно бачити, як бійці після демобілізації згасають, як у стані агресії роблять невластиві їм речі, як людей вбивають наркотики, алкоголь. Тому і загорівся ідеєю допомагати їм налаштуватися на мирне життя, — говорить Тарас. — Ми мотивуємо ветеранів звертатись до нас, тобто до мене як до побратима. Усе відбувається за принципом поголосу: хтось десь почув, що ми працюємо, я працюю, що це допомагає. Так хлопці передають контакти один одному.

НА ВІДМІНУ ВІД БАГАТЬОХ ПРОГРАМ ПСИХОЛОГІЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ, ТРЕНІНГИ «СЕРЦЯ ВОЇНА» ПОБУДОВАНІ ЗА ПРИНЦИПОМ: ВЕТЕРАНИ ПІДТРИМУЮТЬ ВЕТЕРАНІВ

Найбільшим поштовхом отримати психологічну допомогу є усвідомлення ветераном того, що з ним щось негаразд. Колишні бійці починають страждати, у них виникають проблеми зі сном, втрачається контроль над емоціями, з'являється агресія у спілкуванні вдома з рідними, на роботі з начальством.

— Вони питають, що робити, бо відчувають себе розгубленими, хочуть повернутися на війну, бо тут собі місця знайти не можуть, — веде далі Тарас Ковалик. — І тоді я часто розповідаю про свого мисливського собаку. Це особлива порода псів, які мають контакт із здобиччю. Після відчуття смаку крові в них щось змінюється всередині. Так і в солдатів після першого ж натискання на спусковий гачок змінюється характер, у них пробуджуються програми, які раніше не були активними. Такими є інстинкти воїна. Коли мені вдається донести до хлопців, що з цією програмою треба працювати по-іншому, вони готові приходити на наші тренінги і вчитись.

Команда «Серце воїна» працює по всій Україні, зокрема у Львові, Харкові, Дніпрі, Одесі, Хмельницькому, Києві. Учасниками тренінгів є демобілізовані військові, волонтери, цивільні особи, що отримали травми війни. За два роки через тренінги пройшло 2 500 ветеранів. Із них 28 самі стали тренерами-інструкторами і тепер проводять заняття для своїх товаришів, застосовуючи також систему Soma System.

«Серце воїна» проводить серію тренінгів. Спочатку ветеранів у групах навчають певних інструментаріїв для роботи зі своєю психікою і тілом. Якщо в людини виявляється глибша проблема, її направляють до психологів, котрі знають, як професійно працювати з ветеранами із шоковою травмою. Такий підхід дозволяє надавати допомогу значно більшій кількості людей, ніж у моделі, коли один ветеран приходить до одного психолога. По завершенні занять ветеран повертається додому, маючи план на наступні п'ять років. Це дає почуття впевненості та розуміння того, що з ним відбуватиметься далі.

Приєднатися до програми «Серце воїна» чи зв'язатися з її тренерами можна на сайті за адресою www.sercevoiina.org або у Facebook на сторінці Wounded Warrior Ukraine.

Оксана УРЕТІЙ

МЕТОДИКА «РІВНИЙ — РІВНОМУ»

Суть методики полягає в тому, що допомогу учасникам бойових дій надають їхні ж побратими, які пройшли війну, мають поранення і зуміли адаптуватися в мирному житті. Професійна допомога психологів за цим проектом не виключається — вона є наступним, уже свідомим кроком.

Розробником методики є Дітте Марчер з Данії, директор Bodynamic International, громадський діяч, правозахисник, тілесно орієнтований психотерапевт із багаторічним стажем, співавтор методики для роботи із шоковою травмою, рекомендованої ООН для застосування в гарячих точках. Упродовж 20 років ця жінка співпрацювала як психолог і фахівець із розв'язання конфліктів з миротворчими силами ООН, організацією «Лікарі без кордонів» на Близькому Сході, у країнах, що входили до складу Югославії, та в Африці. Вона заснувала в Данії реабілітаційну програму для військових, що потерпають від наслідків психологічних травм, отриманих під час бойових дій у гарячих точках планети.

Перший тренінг із подолання бойової травми від Wounded Warrior Ukraine під керівництвом Дітте Марчер був проведений в Україні в лютому-липні 2015. Він тривав п'ять місяців і завершився випуском 19 бійців-інструкторів та чотирьох тренерів-бодинамістів.

— Ветерани — уже фахівці. Людина із серцем, яка не боїться страхів іншої людини, здатна до емпатії, здатна створювати спільноту і має на це час, тобто здатна лікувати. Багато ветеранів готові говорити із тими, хто так само був на війні, хто може підтримати їх, повернутися з ними у спогадах у те місце. То ж ми просто повинні дати їм правильний інструментарій для допомоги один одному, — стверджує Дітте Марчер.

СИСТЕМА SOMA SYSTEM

Soma System — тілесно орієнтована оздоровча система психофізіологічної реабілітації, розроблена Романом Торговицьким.

Як зазначає Роман, коли людина приходить з війни, в неї виникає чимало проблем. У результаті порушується сон, рівень її енергії знижується. Коли бракує енергії, то можна довго про щось говорити, вирішувати, що «я завтра піду встану і зроблю це», але в тебе зранку знову немає сил, і нічого робити не хочеться. Тілесні ж практики допомагають підвищити рівень енергії людини.

Практикою, яка найбільш швидко дає ефект, є розробка м'язових затискачів. Це найпростіше, що можна робити в домашніх умовах, використовуючи кути стін, спираючись на стінки, застосовуючи різного роду м'ячики. Такі вправи можуть за п'ять-десять хвилин збільшити рівень енергії, а якщо їх виконувати перед сном, допомагають поліпшити його якість. Комусь вдається інтуїтивно робити це добре, але багатьох доводиться навчати. Зокрема й того, як правильно діяти на нервову систему методом розробки м'язових затискачів. Тобто це відрізняється від стандартних методів масажу і мануальної медицини, бо специфіка роботи полягає в тому, щоб змінити стан нервової системи і внутрішній емоційний стан через фізичну розробку м'язів.

ПРО ТРАГЕДІЮ ЧОРНОБИЛЯ

РОЗПОВІДАЮТЬ МАЙЖЕ 10 ТИСЯЧ ЕКСПОНАТІВ

ЗА 25 РОКІВ ІСНУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО МУЗЕЮ «ЧОРНОБИЛЬ» У НЬОМУ ПОБУВАЛО ПОНАД МІЛЬЙОН ВІДВІДУВАЧІВ

Таблички з назвами поліських сіл, які залишилися у зоні відчуження, стали експонатами музею

...Піднімаюсь сходами музею — упадають у вічі таблички з назвами поліських сіл. Колись тут жили люди, господарювали, народжували дітей. Жителів цих та ще 72 інших населених пунктів після вибуху на 4-му енергоблоку Чорнобильської АЕС евакуювали

— Нам дозволили взяти із собою лише документи, — згадує ті події Василина Кропивчук, жителька одного з населених пунктів. — А все нажите десятиліттями майно через кляту радіацію ми покинули.

Перше, що помічаєш, переступивши поріг музею, — це іконостас. Його зібрали з фрагментів Воскресенського храму, що в зоні відчуження. Замість звичної купелі — поліський човен, який символізує Ноїв ковчег. Відвідувачі залишають у ньому дитячі іграшки на знак скорботи й пам'яті про загиблих. Над іконостасом — два ангели: білий і чорний, що символізують добро і зло.

Увагу відвідувачів привертають документи під грифом «таємно» й «цілком таємно». Вони — німий докір тодішній компартійній владі, яка приховувала від свого народу справжні масштаби катастрофи, таким чином сприяючи радіаційному опроміненню мільйонів українців. Наприклад, один із тодішніх керівників Міністерства охорони здоров'я УРСР доповідав у ЦК КПУ про надзвичайно високий рівень радіації в Києві, зокрема, зазначаючи в доповідній записці, що «лише протягом 4 травня госпіталізовано 1375 чоловік. У 119 (із них — 64 дитини) виявлено променеву хворобу».

Отже, партійна верхівка знала всю правду про наслідки вибуху на 4-му реакторі, але приховала її від своїх громадян. А на 1 травня 1986 року — через тиждень після вибуху на реакторі — організувала в Києві багатотисячну демонстрацію на честь «солідарності трудящих усього світу».

Академік Валерій Легасов, який уходив до складу урядової комісії з наслідків Чорнобильської катастрофи, писав: «Рішення задіяти армію для мінімізації трагічних наслідків було правильним. Саме люди в погонах зробили все можливе та навіть більше, щоб вони, ці наслідки, були мінімальними. Солдати й офіцери, часто не маючи елементарних засобів для захисту, отримували божевільні дози радіації. Але я не знаю випадку, коли б поставлене перед ними завдання вони не виконали. Робили це ціною власного здоров'я, а то й життя».

Першими, що вступили в смертельний двобій із невидимим ворогом, були пожежники: 28 молодих людей стіною стали на шляху «мирного атома» та вже о 6-й годині 35 хвилин ліквідували пожежу на 4-му енергоблоку. Шестеро з них: Володимир Правик, Віктор Кібенок, Микола Ващук, Василь Ігнатенко, Микола Титенок, Володимир Мішура — буквально через кілька тижнів пішли із життя, діставши «дози опромінення, несумісні із життям». Сьогодні про цих мужніх людей відвідувачам музею нагадують їхні фотознімки, особисті речі, листи, які вони писали своїм рідним і близьким.

Є в музеї і діючий макет енергоблока ЧАЕС та діорама «Чорнобильська АЕС: до, під час і після аварії», а також інформаційно-пошукова система «Книга пам'яті учасників ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи». До цієї книги увійшли імена багатьох українців, але робота з її поповнення новими іменами триває. Книга пам'яті, за словами працівників музею, потрібна насамперед тим, котрі пройшли нелегкою чорнобильською дорогою, але з різних причин і сьогодні змушені доводити чиновникам свою участь у ліквідації наслідків тієї катастрофи.

ПАРТІЙНА ВЕРХІВКА ЗНАЛА ВСЮ ПРАВДУ ПРО НАСЛІДКИ ВИБУХУ НА 4-МУ РЕАКТОРІ, АЛЕ ПРИХОВАЛА ЇЇ ВІД СВОЇХ ГРОМАДЯН

— Музей відкрили 25 квітня 1992 року — напередодні 6-ї річниці Чорнобильської катастрофи, — розповідає заступник директора з наукової роботи Національного музею «Чорнобиль» Ганна Королевська. — Спочатку бракувало експонатів, але сьогодні маємо їх близько 10 тис., насамперед завдяки науково-дослідній та пошуковій роботі наших співробітників, які працювали й в зоні відчуження.

Щороку музей відвідують десятки тисяч людей, і українців, і іноземців. Якщо погортати Книгу відгуків, то побачимо, що тут побували представники понад 90 країн світу!

— Коли приходжу сюди, то наче повертаюсь у свою молодість, — каже житель Київщини Анатолій Звалюк, учасник ліквідації наслідків тієї катастрофи.

Виповнюється 31 рік із тієї квітневої ночі, коли на ЧАЕС стався вибух, що позначився на долях десятків мільйонів людей. Дедалі меншає серед нас тих, які брали участь у ліквідації найбільшої в історії людства техногенної катастрофи. Але Національний музей «Чорнобиль» ніколи не дозволить українцям забути ні про цих людей, ні про саму трагедію.

■ Спочатку уряд СРСР та МАГАТЕ (Міжнародна агенція з атомної енергії) звинувачували в тому, що сталося, виключно персонал АЕС. Однак за кілька років Консультативний комітет з питань ядерної безпеки опублікував новий звіт, який розкрив питання серйозних проблем у конструкції самого реактора. Серед причин у цьому звіті були зазначені:
— неправильне проектування реактора,
— недостатнє інформування персоналу про небезпеки, пов'язані з особливостями конструкції;
— попри те, що персонал і справді припустився кількох помилок, сталося це здебільшого через недостатню його поінформованість.
■ Сумарна радіація ізотопів, викинутих у повітря після аварії в Чорнобилі, була в 30–40 разів більшою, ніж після вибуху атомної бомби в Хіросимі.
■ Одразу після аварії отримали опромінення майже 8,5 млн людей, близько 155 тисяч кв. км територій було забруднено радіонуклідами.
■ Перше офіційне повідомлення про катастрофу на ЧАЕС влада СРСР зробила аж 28 квітня під тиском міжнародної спільноти, але й у ньому майже не повідомлялося про масштаби проблеми.

НАД ЗРУЙНОВАНИМ РЕАКТОРОМ — НОВЕ УКРИТТЯ

Реактор ЧАЕС, який вибухнув 1986 року, накрили новим саркофагом. Нова споруда прослужить 100 років і дасть змогу розібрати реактор, а потім поховати його частини

Нове пересувне укриття було вирішено спорудити 2007 року, адже в попередньому із часом почали з'являтися шпаринки, через які радіація почала просочуватися в навколишнє середовище. Виконати це завдання взявся консорціум французьких компаній «Новарка». Але через різні причини роботи розпочалися лише через п'ять років.

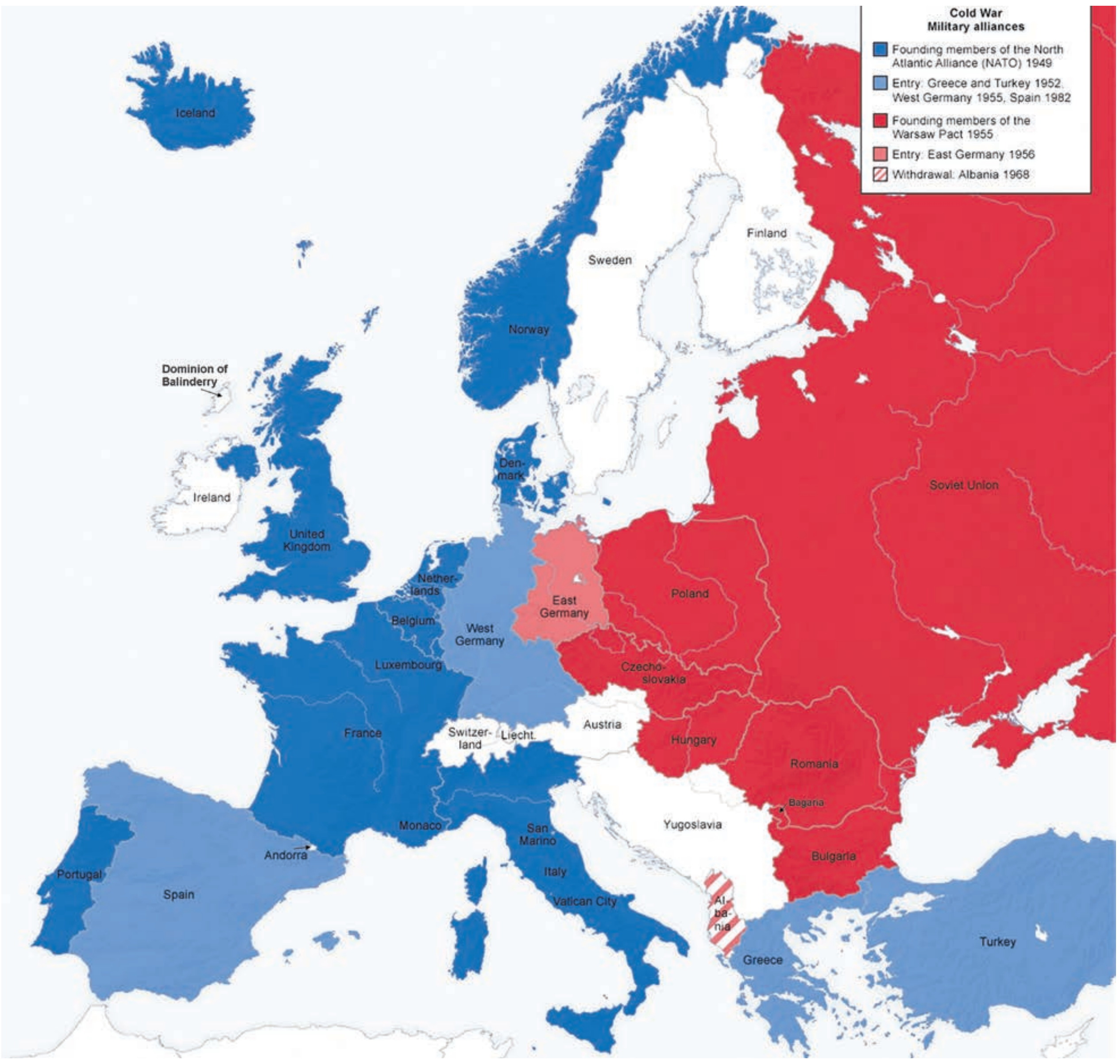
Старий саркофаг був, по суті, великою бетонною коробкою, на спорудження якої пішло 400 тис. кубометрів бетонної суміші й 7 тис. тонн металоконструкцій. Споруджений у стислі строки, він майже 30 років стримував подальше поширення радіації від реактора.

Споруда другого саркофага являє собою рухливу арку, яка накриває реактор разом зі старим саркофагом, після чого можна буде зайнятися розбиранням, дезактивацією та захороненням решток енергоблока. Восени 2016-го величезну куполоподібну споруду — новий конфайнмент — почали насувати по спеціальних рейках на старе укриття зі швидкістю... 6 м за день! Надпотужні крани, спеціально створені для цих робіт, 29 листопада 2016 року закріпили його над 4-м реактором. Новий та абсолютно безпечний купол, як стверджують фахівці, вражає своїми розмірами: близько 165 м завдовжки, 260 м завширшки й 110 м заввишки. За словами заступника директора об'єкта «Укриття» Сергія Кондратенка, після того, як зруйнований енергоблок опинився під новим укриттям, рівень радіації навколо станції знизився більш ніж удвічі.

Сергій ЗЯТЬЄВ

АСОЦІАЦІЯ ВІЛЬНИХ ДЕРЖАВ

ІСТОРИЧНЕ СТАНОВЛЕННЯ НАТО У ПЕРІОД 1967–1975 РОКІВ

Воєнно-політичний поділ Європи під час холодної війни

НАТО пережила кризу, пов'язану з виходом з цієї військової організації Франції (про що «НА» розповідала у номері газети за 16 березня 2017 р.), і змогла зменшити, хоча і не врегулювала, антагонізм між Грецією і Туреччиною. У міру того, як європейські союзники відновлювалися після війни, дедалі частіше виникало питання щодо розподілу фінансового тягаря, оскільки невдоволення США, що несли значну частину витрат у порівнянні з уже розбагатілими європейськими державами — членами НАТО, постійно зростало

Новий період розвитку НАТО розпочався у грудні 1967 року після схвалення Північноатлантичною радою доповіді бельгійського міністра закордонних справ П'єра Армеля «Про майбутні завдання Альянсу». У доповіді Армеля було взято за основу фундаментальну функцію НАТО, яка повинна була посилюватися як гарант тривалого миру.

Усі країни члени НАТО були закликані покращити свої відносини із СРСР, проте без загрози для Альянсу і, бажано, у рівнонаправленій політиці країн — членів НАТО. При цьому припускалося, що східноєвропейські країни ставитимуться до такого розвитку відносин позитивно, оскільки також зацікавлені у стабільності в Європі.

Результатом цієї нової політики мало стати вирішення питання розділеної Німеччини, що була тоді головною причиною напруги у Європі. Наголошувалося, що доктрина мирного співіснування, що базувалася на взаємній повазі територіальної цілісності та суверенітету, змінила характер конфронтації між Сходом і Заходом. Але водночас, на переконання фахівців, такі підходи не усували основні проблеми того часу.

У висновку експертного кола домінувала думка, що без нових військових зусиль НАТО ні мир в Європі, ні сама політика розрядки, яка передбачала зменшення воєнної та політичної напруженості й ослаблення протиборства між наддержавами — США та СРСР, взагалі неможливі. При цьому Північноатлантичний альянс розглядався як гарант миру і стабільності на Європейському континенті.

Тому було проголошено два основні принципи діяльності НАТО: оборона, тобто нарощування військового потенціалу блоку, і розрядка — проведення політики пом'якшення напруженості на Європейському континенті.

ЗАДЛЯ ВИРІШЕННЯ ПИТАННЯ РОЗДІЛЕНОЇ НІМЕЧЧИНИ, ЩО БУЛА ТОДІ ГОЛОВНОЮ ПРИЧИНОЮ НАПРУГИ У ЄВРОПІ, КРАЇНИ-ЧЛЕНИ НАТО БУЛИ ЗАКЛИКАНІ ПОКРАЩИТИ ВІДНОСИНИ З СРСР, ПРОТЕ БЕЗ ЗАГРОЗИ ДЛЯ АЛЬЯНСУ

На той час діяла стратегія НАТО під назвою «Масована відплата», яка припускала масований удар у відповідь країні-нападнику, що перевершував руйнівну потужність першого. Суть такої ядерної стратегії зводилася до того, що держава в разі вчинення агресії проти неї залишала за собою право непропорційного застосування сили щодо агресора.

Термін «масована відплата» вперше був застосований американським дипломатом Джоном Даллесом у 1954-му. Зокрема він зауважував, що за будь-якою військовою провокацією проти будь-якого із союзників США послідує негайний ядерний удар по агресору чи провокатору. Найяскравішим прикладом такого потенційного місцевого конфлікту, який спричинив би масовану відплату США проти СРСР, є Берлінська криза 1961-го, яка була одним із найнапруженіших моментів холодної війни в Центральній Європі та призвела до зведення Берлінської стіни. Цю ж стратегію радянське керівництво планувало застосувати щодо самих Сполучених Штатів у разі їхньої спроби військового розв'язання Карибської кризи.

На практиці ж, якби США строго дотримувалися стратегії масованої відплати, ядерної війни, швидше за все, не вдалося б уникнути, оскільки СРСР неодноразово чинив відносно союзників США дії, які розглядаються даною стратегією як привід до удару. Аналогічно й Радянський Союз не відповів масованим ядерним ударом, коли США ввели війська у В'єтнам та оголосили про підтримку афганських моджахедів.

Отже, на противагу стратегії масованої відплати з'явилася концепція гнучкого реагування, що передбачала дозоване застосування сили у відповідь на агресію.

Головною політичною метою НАТО стало «досягнення в Європі справедливого і міцного мирного порядку». По суті, це стало новою стратегічною концепцією Альянсу.

Серед подальших подій, що позитивно вплинули на загальну атмосферу європейської безпеки, експерти називають угоди Федеративної Республіки Німеччина 1970–1973 років щодо нормалізації відносин і визнання чинних кордонів із СРСР, Польщею, НДР та Чехословаччиною. Йдеться також про чотиристоронню угоду про статус Західного Берліна (США, СРСР, Велика Британія, Франція), угоди 1972 року між СРСР і США про обмеження стратегічних озброєнь і про системи протиракетної оборони тощо. Також фахівці виділяють важливість Віденських переговорів 1973 року про взаємне скорочення збройних сил і Гельсінську нараду з питань безпеки та співробітництва у Європі.

Водночас ці події, що свідчили про значне зниження напруженості між Сходом і Заходом, не стали приводом для ослаблення зусиль членів Північноатлантичного альянсу із забезпечення своєї обороноздатності.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ВСТУП У НАТО ПІДТРИМУЮТЬ 72% УКРАЇНЦІВ

Як стверджують соціологи, кількість прихильників Альянсу за останні три роки суттєво зросла

Вступ України в НАТО підтримують 72% українців. Про це йдеться в дослідженні Центру Разумкова та фонду «Демократичні ініціативи».

У референдумі з питання вступу в Альянс узяли б участь 62% українців, 72% з яких віддали б свій голос «за».

Згідно з дослідженням 2016 року, 44% опитаних вважають вступ України в НАТО найкращим варіантом гарантування безпеки країни. Цей варіант відповіді виявився найпопулярнішим серед респондентів.

Соціологи зазначають, що 2014 року було зафіксовано помітне зростання прихильників приєднання України до Альянсу.

Опитування провели Центр Разумкова спільно з фондом Демократичні ініціативи 16–20 грудня 2016 року серед двох тисяч респондентів у всіх регіонах України за винятком непідконтрольних Києву територій. Теоретична похибка вибірки не перевищує 2,3%.

АЛЬЯНС РОЗШИРЮЄТЬСЯ

Незабаром Північноатлантичний альянс поповнить Чорногорія

Президент США підписав протокол про приєднання Чорногорії до Північноатлантичного альянсу, що стало завершальною процедурою в процесі ратифікації цього рішення Сполученими Штатами, повідомляє Укрінформ.

«Білий дім поінформував Сенат, що Президент Сполучених Штатів затвердив приєднання Чорногорії до НАТО», — зазначив офіційний представник американського Президента Шон Спайсер.

Сенат США проголосував за це рішення ще наприкінці березня, підтримавши переважною більшістю голосів надання членства Чорногорії у військово-політичному блоці. Водночас у верхній палаті Конгресу підкреслили, що схвальне рішення більшості є також потужним сигналом для Росії, яка чинить агресію проти своїх сусідів.

Підтримка Сполученими Штатами намірів Чорногорії приєднатися до Альянсу виявилася доволі потужною, хоча деякі спостерігачі припускали, що лояльна риторика Президента Трампа стосовно Росії може послабити підтримку розширення НАТО.

Тепер Чорногорії залишилося завершити процедуру ратифікації щодо членства в Альянсі в Нідерландах та Іспанії. Очікують, що остаточне рішення про приєднання нового члена буде оголошено на саміті НАТО в Брюсселі наступного місяця.

Донецьк. Невдоволення зростає

66 МЛН РУБЛІВ — НА ЛІКУВАННЯ ТИХ, ХТО «ВТЕЧЕ ВІД ХУНТИ»

ЗАСОБИ ДОСЯГНЕННЯ РОСІЙСЬКИМИ ПРОПАГАНДИСТАМИ ПЕРЕВАГИ НАД УКРАЇНОЮ НАБУВАЮТЬ ВІДВЕРТО КАРИКАТУРНОЇ ФОРМИ

Для «русского мира», кажуть самі росіяни, «все методы хороши». В ОРДЛО медична сфера використовується пропагандистами нарівні з історичною, культурною, мовною, освітньою, релігійною тощо

ЗДОРОВ'Я ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОПАГАНДИ

Як ми вже повідомляли, в ОРДЛО проголосили про старт «Программы воссоединения народов Донбасса», яка передбачає соціальну підтримку «окупованої Україною території».

Мешканці ОРДЛО радіють, читаючи про те, що «владою» на безкоштовне лікування, протезування, планові операції (наприклад, онкологічні та гемодіаліз) виділяється 66 мільйонів рублів. Однак при ближчому ознайомленні з «програмою» їх чекає розчарування. Ці кошти можуть отримати не ті, хто мешкає в «ЛНР», а жителі підконтрольної державі Україна території. За умови, якщо звернуться до влади «ЛНР» по допомогу.

У соціальних мережах вже здійнялася хвиля обурення: жителі «русского мира» запитують одне в одного, «хто кому окупант», бо ж у лікарнях «ЛНР» не тільки за все треба платити, але й неабиякий дефіцит медичних препаратів. Люди настійливо цікавляться, куди ж зникає розрекламована російська гуманітарка?

До речі, обурення цілком обгрунтоване, адже оборудки в медицині ОРДЛО набули масового характеру. «Прокуратура ЛНР» протягом 2016 року порушила понад 150 кримінальних справ щодо лікарів, які продовжували визначені терміни використання лікарських препаратів. Встановлено, що це призвело до… збільшення смертності. Водночас якісні медпрепарати збувалися на «чорному» ринку. Зокрема 2017 року в «ЛНР» було затримано сім працівників за крадіжку ліків та знайдено понад 60 тонн медпрепаратів, які було викрадено та реалізовано. Це вже «діяльність» так званого «міністерства з охорони здоров'я «ЛНР». І за цих умов з'ясовується, що пересічний «новорос» не має права на безкоштовне лікування, а 66 мільйонів рублів обіцяють використати на тих, хто приїде лікуватися з «окупованих хунтою територій». Дивна річ, чи не так? Люди логіки не осягають…

ДЕГРАДАЦІЯ СФЕРИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ОРДЛО ВРАЖАЄ. У ЛІКАРНЯХ ВІДСУТНІ РЕАКТИВИ ДЛЯ ВИЯВЛЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ХВОРОБ. ЛЮДИ ЗАЙМАЮТЬСЯ САМОЛІКУВАННЯМ

Загалом за час окупації ватажки «ЛНР» про медицину, м'яко кажучи, не дбали. Наприклад, у місті Довжанську Луганської області було скорочено 35% медичного персоналу, закрито туберкульозну, дерматологічну, інфекційну лікарні, які мали свої лабораторії та стаціонари.

Деградація сфери охорони здоров'я ОРДЛО вражає. Нещодавно в одній з найбільш тиражних газет «ЛНР» «Восточный экспресс» було опубліковано страшну, як на мене, інформацію, до якої тут ставляться майже як до буденної. «В лікарню звернувся чоловік з ознаками сифілісу, але відмовився від лікування, бо поспішав на фронт», — повідомляє видання. У свіжому, квітневому, номері цієї ж газети подається статистика, скільки виявлено хворих на туберкульоз, зокрема з відкритою його формою. Цифри справляють гнітюче враження. Але не дивують, бо ж тубдиспансеру вже немає, закрили. «Інфекційні хворі спокійно розгулюють містом та повертаються в розташування частини», — пише ще одна місцева газета.

У лікарнях відсутні реактиви для виявлення СНІДу, ВІЧ-інфекції та інших небезпечних хвороб. Тож спеціалізованого лікування тут не надають. Натомість люди займаються самолікуванням. Про це, до речі, так само відкрито пишуть ЗМІ. Щоправда, ця інформація подається, як... здобуття та позбавлення тягаря цивілізаційного світу. Мовляв, у СРСР був великий дефіцит на більшість ліків, а «цікаві» хвороби успішно лікували народними засобами...

БЕЗКОШТОВНЕ ЖИТЛО — ЗА РАХУНОК ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

У межах тієї ж «Программы воссоединения народов Донбасса» опрацьовано «механізм» надання безкоштовного житла тим, хто «втече від хунти». Таким шукачам кращого життя обіцяють квартири та приватні будинки зрадників «русского мира», тобто вимушених переселенців. Аби збільшити фонд, у «ЛНР» нещодавно впровадили нові «правила» продажу нерухомості. Тепер продавець має бути обов'язково присутній при укладенні «угоди» особисто. Зрозуміло, що для патріотів України це пряма дорога до підвалів «міністерства держбезпеки». Отже, розрахунок простий: власники не приїдуть та не заявлять про своє право на власність, а тому буде шанс знову вдатися до звичної «націоналізації»…

Олена СТЕПОВА

У «ДНР» ЗАБОРОНИЛИ ВИЇЗД ЛІКАРІВ

У Донецьку держслужбовцям забороняють залишати межі підконтрольної угрупованню «ДНР» території, намагаючись зупинити відтік кадрів

У квітні в «ДНР» багато жителів отримали квитанції із зазначенням нарахованого боргу з погрозами, що в разі відмови його погасити, боржника можуть не випустити за «межі» псевдореспубліки. Однак це не єдиний метод утримати місцеве населення з боку бойовиків. З огляду на те, що ситуація погіршується майже в усіх галузях, багато хто із жителів ОРДЛО справді починає замислюватися про переїзд. Однак тут у справу вступає «міністерство державної безпеки».

Зокрема, до відома медиків доведено незрозумілий «наказ» про заборону виїзду «держслужбовців» за межі підконтрольної угрупованню «ДНР» території. Мотивується це обмеження тим, що на підконтрольній Україні території переселенців прирівнюють до колабораціоністів, і там їм загрожує ув'язнення.

Водночас у сфері медицини запроваджують і нові «нормативи» надання медичної допомоги, відмінні як від українських, так і від російських. Персонал розводить руками: доводиться перенавчатися, а самі «норми» далекі від ідеалу й знижують якість медицини.

«ДонбасРеалії»

ГОЛИЙ ВДЯГНЕНОГО ОДЯГАЄ?!

У пропаганді на тимчасово окупованій території основний акцент ставиться на наданні соціальної, медичної, освітньої, фінансової, екологічної, політичної допомоги тим, хто приїде з «окупованої» Україною території на «звільнену ЛНР».

Така «соціальна програма» є продукт російських пропагандистів і, до речі, фінансується з бюджету Росії, зачіпає всі сфери життя пересічного громадянина. Наприклад, не подобається рівень забруднення регіону, екологічне лихо у вашому місті — «ЛНР» готова вас «звільнити». Не подобається, що біля вас живуть роми, молдавани, білоруси, німці, поляки, угорці, євреї, українці — «ЛНР» знову готова вас «звільнити». Не задовольняє рівень життя в Україні — «ЛНР» готова вам віддати квартиру чи будинок громадян, які виїхали з неї чи були розстріляні.

Люди, що ніколи не бачили та не знають (навіть не цікавляться у соцмережах), як живе ця умовна, фейкова «ЛНР», радісно сприймають інформацію, що їм щось може перепасти з гуманітарної допомоги, так звана солодка халява або ж… «безкоштовний» сир.

У ЗМІ «ЛНР» подається тільки прикрашена пропагандистська «правда життя».

Водночас там чимало проблем. Пенсія у «ЛНР» — 1750 рублів, а останні зарплати шахтарів самі містяни називають «пайком», який становить від 1500 до 5 000 рублів на місяць (раніше шахтарі отримували від 10 до 50 тисяч гривень). А ще забруднена вода, яка не очищується вже три роки, бракує медичних спеціалістів, ліків…

Тож ще раз наголошую, що ця «програма» негативно сприймається корінними мешканцями ОРДЛО, які наживившись у «русском мире», прагнуть повернутися в Україну.

«Хто допоможе нам самим? — запитують вони одне одного. — Ми їздимо в Україну по харчі, ліки, пенсію... Хто вигадав цю дурню? Голий вдягненого одягає...

Руслан ТКАЧУК

АНГЕЛ-ОХОРОНЕЦЬ УКРАЇНСЬКИХ МУЗЕЇВ І ЗАМКІВ

16 квітня виповнився б 91 рік із дня народження невтомного музейника академіка Української академії мистецтв Героя України Бориса Возницького. Його мистецько-дослідницька й організаторська діяльність увінчалась низкою безцінних для вітчизняної історіографії здобутків

Олеський замок

Незважаючи на досить поважний вік, Борис Возницький завжди дотримувався активного способу життя, багато часу проводив у замках, музеях, старовинних палацах, подорожував Україною та поповнював свою унікальну колекцію. До останнього дня свого життя він перебував у постійному пошуку нових ідей, експонатів і знань.

У полон мистецького світу Борис Возницький потрапив, щойно пішов у школу. Навпроти неї, у Дубні (нині Рівненська область), височів замок, під яким, за гоголівською легендою, загубив свою люльку Тарас Бульба. Розшукуючи навколо підземні замкові ходи, хлопець і став дослідником. Після закінчення художньої школи у Львові вступив у Ленінградську академію мистецтв.

«Коли я навчався в Ленінграді, то мене трохи чорти брали: їдеш — палаци, Петродворець, Павловськ, а в нас в Україні нічого немає, — згадував Борис Григорович. — Я вчився на мистецтвознавчому, то в нас тільки 1963 року почали читати курс «Мистецтво народів СРСР». А так — тільки Росія та Європа. Мені це було образливо. І я, коли вже все закінчив, вирішив, що буду піднімати українське мистецтво».

В одному з інтерв'ю Возницький признався, що найактивнішими та найрезультативнішими в його житті були 1960-ті, 70-ті, частина 80-х років. За цей період Борис Григорович разом з однодумцями й колегами за неповними підрахунками врятували близько 36 000 творів мистецтва, серед яких гобелени, меблі, картини, вівтарі, мармурові й дерев'яні скульптури, предмети ужиткового мистецтва, які оцінено тепер приблизно в сімнадцять мільярдів євро. Але видатний історик завжди вважав, що річ не в оцінюванні, а в збереженні скарбу, який має належати народові.

Саме Борис Возницький вдихнув друге життя в Олеський замок на Львівщині, який наприкінці 60-х років минулого століття, здавалося, доживав свої останні дні. Борисові Григоровичу, який на той час уже очолював Львівську картинну галерею, запропонували взяти під своє крило й Олеський замок.

«Десь на початку сімдесятих у галереї була тематична виставка, під час якої скульптор Валентин Борисенко представив триптих у дереві, що складався з композицій «Орач», «Перша кінна» та ще щось, пов'язане з робітничим класом, — згадував Возницький. — Керівникові області Віктору Добрику сподобалась «Перша кінна». Дав завдання шукати місце й поставити пам'ятний знак». І цим місцем стала околиця Олеського замку.

Автор цих рядків був безпосереднім свідком та учасником відкриття 21 грудня 1975 року пам'ятного знака «Перша кінна», якому нині місцеві жителі влаштували «народну декомунізацію» й розібрали на брухт. А тоді, морозного недільного дня, нас, курсантів доставили на величезний пагорб, з якого виривались два мідних кіннотники. З гори нам було дуже добре видно Олеський замок, до якого, після відкриття знака «Перша кінна», вирушили керівники Львова, області та генерали ПрикВО. Того самого дня відбулось офіційне відкриття реставрованого замку, який став першим серед інших у майбутньому туристичному маршруті «Золота підкова», який створив Борис Возницький.

БОРИС ВОЗНИЦЬКИЙ РАЗОМ З ОДНОДУМЦЯМИ Й КОЛЕГАМИ ЗА НЕПОВНИМИ ПІДРАХУНКАМИ ВРЯТУВАЛИ БЛИЗЬКО 36 000 ТВОРІВ МИСТЕЦТВА, СЕРЕД ЯКИХ ГОБЕЛЕНИ, МЕБЛІ, КАРТИНИ, ВІВТАРІ, МАРМУРОВІ Й ДЕРЕВ'ЯНІ СКУЛЬПТУРИ, ПРЕДМЕТИ УЖИТКОВОГО МИСТЕЦТВА, ЯКІ ОЦІНЕНО ТЕПЕР ПРИБЛИЗНО В СІМНАДЦЯТЬ МІЛЬЯРДІВ ЄВРО

Борис Возницький

«Без спорудження знака «Перша кінна» не відбулося б прискореної реставрації замку, — розповідав Борис Григорович. — Я мав авторитет в обласного керівництва і що хотів, те й робив. Розумів лише одне: не питати. Бо якщо спитаєш, то ніхто тобі нічого не дозволить. Я запитаю дозволу їхати по ікони, то що чиновники мені скажуть, що можна? Таки їду собі. Можна замок робити? Теж скажуть: «Навіщо той замок робити?» А я собі роблю замок».

В останні роки свого життя Борис Григорович доклав чимало зусиль, аби замки не продавали, а поступово їх відроджували. Крім Олеського, Возницький опікувався Свірзьким, Золочівським та Підгорецьким замками. На жаль, раптова смерть академіка вповільнила роботи з реставрації замку в Підгірцях.

Борис Григорович долучився й до відродження палацу останнього гетьмана України Кирила Розумовського в Батурині.

«Так вийшло, що я просто поїхав туди випадково й побачив палац, який простояв там майже двісті років у руїнах, — ділився спогадами Возницький. — Згодом його зробили на рівні Петродворця, першокласно, а виставити нема що. Мене вже совість замучила, і я зробив експозицію для нього — повністю там всі зали оформив».

До того ж оформлення відбувалося не спонтанно. Перш ніж наповнювати палац певними речами, Борис Григорович досконально вивчив біографію Розумовського, переглянув чимало історичної літератури. В одній із монографій він прочитав, що Кирило Григорович, аби показати, що він із села, у парадних залах тримав речі народного мистецтва, наприклад кобеняк і сопілку. На Чернігівщині він довідався, що кобеняком називали шубу з капюшоном, якою чабани рятувалися в негоду від дощу та вітру. І знайшов таки Возницький такого кобеняка в Чернігові.

У свої 86 років він поспішав творити добро. У його планах було ще дуже багато проектів, які на перший погляд видаються зовсім неймовірними. Ішлося про те, щоб знайти місце поховання гетьмана Івана Виговського, щоб увічнити місце народження княгині Ольги на Львівщині, про що він часто розповідав. На жаль, на шляху його мрій і бажань стала автокатастрофа внаслідок серцевого нападу. 23 травня 2012 року Бориса Григоровича не стало.

ВОЗНИЦЬКИЙ ВІДКРИВ УКРАЇНЦЯМ ПІНЗЕЛЯ

Скульптурна композиція «Розп'яття» роботи галицького скульптора Івана Пінзеля, яку врятував Возницький

Стараннями Бориса Возницького українцям було повернуто із забуття ім'я й творчість талановитого скульптора Галичини XVIII століття Івана Пінзеля, який створив монументальні статуї для оздоблення собору Святого Юра та Домініканського костелу у Львові.

«Я зібрав лише третину робіт Пінзеля, — пригадував Борис Григорович. — Дві третини пішло на дрова. Був випадок, що приїжджаю й бачу, як студенти ріжуть на дрова фігуру Пінзеля. Я витягнув пилку з тієї фігури й забрав її. І потім вона вже в нас стояла в експозиції: одбиті руки, лиця немає…»

1978 року з ініціативи Возницького в Храмі сестер-кларисок було відкрито виставковий зал Галереї мистецтв, згодом там розмістилися твори Пінзеля й було створено музей, присвячений його творчості.

— Якби не Возницький, то про Пінзеля можна було б читати в історичних дослідженнях тих чи інших науковців початку XX століття, — стверджує голова Львівської обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури Андрій Салюк. — Але ми б тоді тільки бачили його твори на фотографіях, на картинках, а не в експозиціях у музеях.

2013 року колекція робіт Пінзеля побувала в Луврі. Це була перша українська виставка скульптур у знаменитому музеї Франції. А восени минулого року з роботами галицького скульптора ознайомилися жителі Відня.

Підготував Олександр ТЕРЕВЕРКО

ЙОГО БИТВА ЗА УКРАЇНУ НА АПЕННІНАХ

ОДНУ З ПЛОЩ ІТАЛІЙСЬКОГО МІСТА КАВРИЛЬЯ ТА ПАРК, РОЗТАШОВАНИЙ БІЛЯ НЕЇ, НАЗВАНО ІМЕНЕМ УКРАЇНСЬКОГО ЮНАКА, ПОДОЛЯНИНА МИКОЛИ БУЯНОВА. А БІЛЯ МОГИЛИ ЦЬОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ГЕРОЯ ІТАЛІЇ — ЗАВЖДИ ЖИВІ КВІТИ…

Микола Буянов народився 18 липня 1925 року в Могилеві-Подільському, на початок Другої світової війни йому не було й шістнадцяти, тому він і залишився в окупованому місті.

Дуже швидко в Могилеві-Подільському організувалося підпілля, членом якого став і Микола Буянов. У підвалі одного з будинків підпільники, більшість з яких становили старшокласники, сховали радіо, по якому приймали передачі Радінформбюро, а потім власноруч писали листівки, які вивішували на вулицях. А ще разом із мамою Тетяною Філатівною та іншими родичами він допомагав переховуватися євреям. Через багато років після війни мати отримувала вдячні листи від урятованих колись людей.

Улітку-восени 1943 року Наддністрянщиною прокотилася хвиля репресій. Гітлерівська фельджандармерія спільно з румунською сигуранцею здійснили низку операцій, під час яких було заарештовано людей, запідозрених у протидії окупаційній владі. Багатьох із них було розстріляно.

Тоді ж у поле зору окупантів потрапив і Буянов. За ним раз уже приходили, але не застали вдома. Удруге його підняли з ліжка посеред ночі.

Поїзд із бранцями доїхав до Німеччини. Звідти Миколу та ще десятьох співвітчизників відправили в Італію, на станцію Сан-Джованні-Альдарно на залізниці між Флоренцією та Римом. Під охороною він виконував важку фізичну працю, розбудовуючи станцію, але його не полишали думки про волю. Як свідчать архівні матеріали, за півроку він чотири рази намагався втекти, але щоразу невдало.

Наприкінці квітня 1944 року Буянов зміг налаштувати контакти з учасниками італійського руху Опору, тому п'ята спроба втечі, вже ретельно підготована, була успішною. 14 червня він увійшов до складу роти «К'ятті» партизанського з'єднання, що діяло в гірських районах. Там він отримав зброю — кулемет, який невдовзі застосував.

На початку липня фашисти розпочали в тому районі масштабну каральну акцію проти партизанів і мирного населення. За кілька днів вони розстріляли 200 осіб. Люди з містечок стали масово тікати в гори. А 8 липня поблизу міста Каврилья рота «К'ятті» потрапила в оточення. Буянов тоді перебував поза оточеною територією, але, помітивши небезпеку, зайняв зручну позицію й відкрив вогонь по гітлерівцях. Через утворений таким чином розрив у кільці загін партизанів із 60 осіб вислизнув із пастки.

Поки вони відходили, Микола сам прикривав тил. Його кулемет замовк лише після того, як закінчилися патрони. Тільки тоді фашисти змогли піднятись в атаку та влучити в нього автоматною чергою. Потім наблизилися й впритул стріляли в непорушне тіло героя з пістолетів. Через день його знайшли й поховали з почестями. Через десять днів Буянову мало виповнитися 19...

КОЛИ БУВ НАЙВАЖЧИЙ МОМЕНТ БОЮ, 18-РІЧНИЙ УКРАЇНЕЦЬ ЛІГ ЗА КУЛЕМЕТ І ЗАБЕЗПЕЧИВ ВІДХІД ЗАГОНОВІ, ВРЯТУВАВШИ ЖИТТЯ 60 ПАРТИЗАНІВ

Особисті речі Миколи — губну гармошку, листівки з краєвидами Апеннін, фотокартку, чорну стрічку з похоронного вінка — понад 40 років зберігала італійка Нікла Берті де Бона, після чого передала в Асоціацію партизанів Італії. Микола й Нікла познайомилися навесні, вона допомагала йому під час втечі, разом із ним була в загоні.

Пам'ять про героя-українця в Каврильї вшановано. Його іменем назвали площу, парк, а біля могили — завжди квіти. Італійські кінематографісти зняли про нього документальний фільм «Моя битва за Україну».

Старший брат героя Григорій, на той час уже офіцер у відставці, дізнався про долю Миколи аж 1986 року, коли Італійське посольство в Радянському Союзі повідомило, що Миколу Буянова посмертно відзначено найвищою нагородою республіки — Золотою медаллю «За військову доблесть». За італійською військовою традицією, її кавалерові під час відвідання військових частин віддають такі самі почесті, як і президентові. Його також першими мають вітати найвищі чини збройних сил незалежно від звань і посад.

Пам'ятник Миколі Буянову у Могилеві-Подільському, встановлений уже за часів незалежної України

У дев'яностих роках у Могилеві-Подільському встановили пам'ятник Миколі Буянову, його ім'ям назвали вулицю, школу, у якій він учився, а в ній створили музейну кімнату. Найкращі школярі отримують Буяновську стипендію, яку надає місцева влада. В одному з класів — іменна парта з табличкою: «Тут мають право сидіти найдостойніші». Такі, яким був Микола Буянов, національний герой Італії.

Олексій ТРИГУБ

З ІТАЛІЇ — З РЕАЛЬНОЮ ДОПОМОГОЮ

Уже з перших днів російської агресії проти України взялися активно допомагати співвітчизникам українці, які проживають або працюють за кордоном. Діаспора й заробітчани з десятків країн Європи, Азії та Америки почали доправляти на історичну Батьківщину засоби захисту для бійців АТО, медикаменти й медичне встаткування, продукти харчування й автомобілі — усього не перелічити. І серед перших були українці Італії. Треба зазначити, що українська діаспора цієї західноєвропейської країни є значною за своєю кількістю й потужною за активністю. На сьогодні в Італії живуть і працюють більше як півмільйона українців. На території країни діє близько півсотні українських громадських організацій, а скільки допомагає українській армії волонтерів-одинаків, навіть важко сказати.

Одна з майже півсотні карет швидкої допомоги, переданих до району проведення АТО небайдужими італійцями та вихідцями з України

У різних регіонах Італії діють волонтерські групи, до складу яких, до речі, входять українці й італійці. Кожна із цих груп у різний спосіб допомагає Україні загалом і бійцям на передовій зокрема. Для когось ця посильна допомога полягає в плетінні десятка-другого пар шкарпеток для українських захисників, а комусь простіше передати волонтерам, скажімо, кілька сотень або навіть тисяч євро. Кожен допомагає в міру своїх можливостей. Спільними зусиллями як окремих меценатів, так і волонтерських груп починаючи з 2014 року в Італії було придбано й надіслано в Україну понад 40 карет швидкої допомоги та реанімобілів. Щоразу вони їхали в Україну не порожніми, адже представники діаспори й заробітчани завантажували машини теплими речами, смаколиками, ліками та медичним устаткуванням, військовою амуніцією, яку дозволено вивозити й ввозити через кордон та іншими необхідними на війні речами. Сотні тонн корисних вантажів уже переправлено з Італії на буремний Донбас.

Не залишається осторонь допомоги Україні й італійська влада. Нещодавно вона надала для допомоги українцям, які постраждали внаслідок бойових дій на Донбасі, один мільйон євро. Допомогу надано в рамках Всесвітньої продовольчої програми ООН і Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) для підтримки людей, постраждалих унаслідок конфлікту на Сході України. Цей внесок Італії, за офіційним повідомленням Центру новин ООН, дасть змогу надати продовольчу допомогу найуразливішим групам населення, які не отримують допомогу від інших гуманітарних організацій.

Олексій ТРИГУБ

НАШІ ЗБРОЯРІ СТВОРИЛИ ВЕЛИКОКАЛІБЕРНУ СНАЙПЕРСЬКУ ГВИНТІВКУ ПІД НАТОВСЬКІ НАБОЇ

ЇЇ ЗАГАЛЬНА ДОВЖИНА — 1200 ММ, ДОВЖИНА СТВОЛА — 750 ММ, ПРИЦІЛЬНА ДАЛЬНІСТЬ — ДО 2,5 КМ

фото wartime.org.ua

Українська снайперська гвинтівка SNIPEX .50 BMG RHINO HUNTER

В Україні розробили далекобійну великокаліберну снайперську гвинтівку калібру 12,7 мм під набої стандарту НАТО. Ця зброя нагадує відому американську Barrett і вже надійшла в підрозділи українських силових структур

Експерти, звісно, вітають появу в Україні потужної вітчизняної гвинтівки власного виробництва. Проте вони відзначають, що ефективність будь-якої стрілецької зброї залежить від якості боєприпасів. А із цим у нас поки що є проблеми. Та про це пізніше.

Нову далекобійну снайперську гвинтівку розробив харківський концерн ХАДО. Вона дістала назву Rhino Hunter, і її випускатимуть під брендом Snipex. Уперше цю новинку було продемонстровано на торішній виставці «Зброя та безпека». Тоді виробники заявляли, що мають у своєму розпорядженні два прототипи гвинтівки: під радянський калібр патрона 12,7х108 і під західний — 12,7х99 (перша цифра позначає калібр, друга — довжину гільзи патрона). Зрештою зупинилися на західному варіанті під патрон .50 BMG, оскільки ми активно переходимо на стандарти НАТО.

Виробники відзначають, що всі елементи гвинтівки повністю виготовлено з українських комплектуючих. Вартість новинки становить близько 150 тис. грн.

УСІ ЕЛЕМЕНТИ ГВИНТІВКИ ВИГОТОВЛЕНО З УКРАЇНСЬКИХ КОМПЛЕКТУЮЧИХ. ВАРТІСТЬ НОВИНКИ СТАНОВИТЬ БЛИЗЬКО 150 ТИС. ГРН

Слід зазначити, що концерн ХАДО — не перший вітчизняний виробник, який виготовляє великокаліберні гвинтівки. Сьогодні наші силовики вже мають гвинтівку СГМ калібру 12,7 мм, виготовлену на столичному заводі «Маяк» під патрон 12,7х108.

Однак замало налагодити виробництво лише стрілецької зброї — потрібні патрони з хорошими характеристиками. Луганський патронний завод, який виготовляв боєприпаси для стрілецької зброї, як відомо, залишився на тимчасово окупованій території, звідки його виробничі потужності вивезли в Росію.

Утім, навіть якби нам удалося вивезти верстати з луганського «патронника», все одно постало б питання модернізації цього виробництва. «Якби сьогодні в Україні існував Луганський патронний завод, він виготовляв би набої 7,62 та 5,45 мм із тими ж бойовими властивостями, які на війні вже є вчорашнім днем. І попри те, що ми шкодуємо, втративши цей завод, розуміємо: він має технології ще Радянського Союзу, тоді як світ рухається вперед», — висловився із цього приводу військовий експерт Сергій Згурець.

У липні 2016 року керівник Держконцерну «Укроборонпром» Роман Романов заявив, що проектна документація й кошторис нового заводу в Україні з виробництва боєприпасів перебувають на розгляді уряду. Очікують, що новий завод не тільки виготовлятиме боєприпаси для потреб Збройних Сил України, а й постачатиме свою продукцію на експорт. Проте й досі актуальне питання будівництва сучасного патронного заводу так і не вирішено.

— Усю лінійку снайперських боєприпасів доводиться купувати за кордоном із дуже великими проблемами, — пояснює Сергій Згурець, — оскільки західні партнери не дуже хочуть нам їх продавати.

За його словами, крім боєприпасів калібру 12,7 мм, Україна купувала за кордоном патрони 7,62х67 типу .300 Winchester Magnun і .338 Lapua Magnum калібру 8,6 мм. Це дорогий товар. Наприклад, для нарізної мисливської зброї патрон .338 Lapua Magnum коштує близько 200 грн. А для якісної підготовки лише одного снайпера потрібно відстріляти кілька тисяч патронів, потім для підтримання належного рівня він має постійно тренуватися в стрільбі.

Утім українські фахівці здатні створювати сучасні якісні боєприпаси для стрілецької зброї. Приміром, вітчизняна компанія «Стілетто», яка входить до складу міжнародної інжинірингової фірми Stiletto Systems Ltd, розробила унікальні за своїми властивостями патрони. Як інформують розробники цих патронів, під час випробувань гвинтівки калібру 7,62 мм патрон Stiletto пробив 22-міліметровий елемент броньованого захисту однієї з бронемашин (бронювання корпусу радянських БМП, які використовують у бойових діях на Донбасі, не перевищує 20 мм). Випробування також засвідчили, що патрони 7,62х54 до гвинтівки Stiletto з відстані 60 м пробивають найдосконаліші бронежилети 6-го класу захисту.

Сергій Згурець наголошує, що створення нової стрілецької зброї — це лише півділа: треба вирішувати питання власного патронного виробництва. І лише побудувати патронний завод недостатньо. Потрібно або придбати, або самим розробити необхідну документацію й технологію для виробництва сучасних патронів, зокрема для далекобійних снайперських гвинтівок.

BARRETT M82A1 МАЄ ПРИЦІЛЬНУ ДАЛЬНІСТЬ ДО 2 КМ

Снайперська гвинтівка Barrett M82A1 — серійна версія, яку розробила компанія Barrett Firearms Manufacturing Inc. 1982 року її було прийнято на озброєння армії США, корпусу морської піхоти, частин спеціального призначення та антитерористичних підрозділів.

Гвинтівку може бути використано з 10-разовим оптичним прицілом моделі MO3 фірми Leopold & Stevens або моделі M11 фірми Swarovski, що забезпечують прицільну дальність стрільби до 2000 м. Створено кілька модифікацій гвинтівки. Ще 2014 року було закуплено невелику партію снайперських гвинтівок модифікації Barrett M82 для частин спеціального призначення Збройних Сил України. Гвинтівку застосовують для виконання завдань у районі проведення антитерористичної операції.

FALCON ЗРОБЛЕНО ЗА СХЕМОЮ BULLPAP

Цікаві снайперські гвинтівки калібру 12,7 мм виготовлено в Словаччині. Компанія Technopol International (м. Братислава) розробила снайперську гвинтівку Falcon у двох варіантах: OP96 під патрон 12,7х108 і OP99 під патрон 12,7х99 (.50 Browning). По суті вони є ідентичними, з тією лише різницею, що в моделі 96 використовують патрон калібру 12,7 мм радянського зразка, а в моделі 99 — зразка НАТО, що, природно, накладає відбиток на їхні фізичні параметри. Наприклад, OP99 має довжину ствола 927 мм, що збільшує не тільки довжину зброї, а й вагу.

Подача набоїв обох великокаліберних снайперських гвинтівок здійснюється з невідокремленого магазина ємністю два патрони. До того ж є можливість його блокування, що робить зброю однозарядною. Гвинтівку виготовлено за конструктивною схемою bullpap. Зразки повністю уніфіковано, за винятком патронників.

Підготував Ярослав МЕЛЬНИЧУК

ОДИН ДЕНЬ В АРМІЇ
ФУТБОЛІСТІВ ЛЬВІВСЬКИХ «КАРПАТ»

Футболісти й тренерський штаб львівського клубу «Карпати» побували в гостях у військовослужбовців 184-го Навчального центру Національної академії сухопутних військ. «Зелено-білі» поспілкувалися із захисниками України, ознайомилися з різноманітними зразками стрілецької зброї, а також узяли участь у практичних заняттях із тактичної медицини та вогневої підготовки.

Зокрема, гості виконали навчальні вправи стрільб із пістолета Макарова й автомата Калашникова. Не всім удалося з першого разу поцілити в мішені, але промахи було компенсовано дружніми порадами інструкторів і жартами товаришів: «Головне, аби влучали по воротах». Однак були й такі, що показали добрі результати, як-от захисник Іван Лобой, котрий продемонстрував результативну стрільбу. «У дитинстві ходив із дідусем на полювання. Звідти й навички в стрільбі», — сказав він.

Наступним етапом візиту стала зустріч футболістів з особовим складом 184-го Навчального центру на невеличкому стадіоні, де на них уже чекали зо три сотні футбольних уболівальників. Команда не могла не віддячити за те, що її так тепло прийняли. Тож із собою футболісти захопили десяток нових м'ячів та клубний прапор з автографами «левів».

Спілкування з майбутніми захисниками Вітчизни відбулося в теплій і щирій атмосфері. Шина (бразилець Алвеш дос Сантос Рожеріо) та Пас (аргентинець Крістіан Пас) продемонстрували власну техніку набивання м'яча. А найцікавіше було вже на завершенні зустрічі. Підопічні Олега Дулуба дістали своєрідний виклик на міні-матч од військовослужбовців строкової служби, який футболісти не змогли не прийняти. У ролі арбітра виступив Юрій Поклад, а кількість гравців у командах налічувала по шість футболістів. Відстоювати честь «левів» зголосилися Роман Підківка, Олексій Дитятьєв, Дмитро Кльоц, Ігор Худоб'як, Назар Вербний та Олександр Гладкий. Рахунок, мабуть, не варто й згадувати: перемогла дружба.

У Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного футболісти ФК «Карпати» опановували, зокрема, й тактичну медицину

— Переповнений позитивними враженнями, — розповів захисник Олексій Дитятьєв. — Поспілкувались із солдатами, побачили запал у їхніх очах. Добре, що приїхали сюди, зарядились емоціями, і сподіваюся, що нас запросять знову.

За словами головного тренера ФК «Карпати» Олега Дулуба, такі виїзди дуже корисні.

— Уже й забув, коли останнього разу був в армії. Здається, ще 1985 року! Наче повернувся в молодість. Та й хлопцям хотів показати, що існує інше життя, аби вони відчули цю різницю. Загалом адреналін зашкалює. І хлопці зарядилися позитивним настроєм, — поділився наставник команди.

Віталій ІВАНОВ

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 07.04.2017 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини майданчика з піскоцементної суміші площею 480,0 м² військового містечка № 677/1 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, с. Висока Піч.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 23.03.2017 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини нежитлових приміщень площею 28,9 м² в будівлі інв. № 391 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 59, та нежитлове приміщення площею 2,2 м² в будівлі інв. № 384 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 57, військового містечка № 84.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 14.04.2017 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини нежитлових приміщень №1–1 площею 149,97 м² та частини рамп площею 49,49 м² будівлі № 110 за адресою: м. Житомир, вул. Ватутіна, 61А, військове містечко № 114.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина нежитлових приміщень будівлі інв. № 1 військового містечка № 59 площею 453,70 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Московська, 45/1.

Балансоутримувач: Київське КЕУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтована дата оцінки: 30.04.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремому запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 05 травня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно військового містечка № 201 загальною площею 4 274,80 кв. м., **а саме:** інв. № 156 площею 2,6 кв. м; інв. № 157 площею 696,0 кв. м; інв. № 163 площею 728,0 кв. м; інв. № 166 площею 2,6 кв. м; інв. № 167 площею 2,6 кв. м; інв. № 171 площею 13,0 кв. м; інв. № 175 площею 1165,0 кв. м; інв. № 176 площею 1165,0 кв. м; частина технічного майданчика площею 500,0 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., м. Бровари, військове містечко № 201.

Балансоутримувач: Київське КЕУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтована дата оцінки: 31.03.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 05 травня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України (надалі Ансамбль) (місцезнаходження: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1) відповідно до частини другої статті 21 Закону України «Про культуру» (формування кадрового складу художнього та артистичного персоналу державних та комунальних закладів культури здійснюється на конкурсній основі) та Порядку формування на конкурсній основі кадрового складу художнього та артистичного персоналу державних та комунальних закладів культури, затвердженого наказом Міністерства культури України від 01.07.2016 № 497, оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Артист ансамблю пісні і танцю II категорії (хор) — тенор, 2 посади.

1.1. Кваліфікаційні вимоги (освіта): базова вища освіта відповідного напрямку підготовки (бакалавр, молодший спеціаліст) без вимог до стажу роботи.

Спеціальні кваліфікаційні вимоги: розвинені вокальні здібності, необхідна професійна підготовка.

1.2. Програма для участі в конкурсі:

1.2.1. Виконання творів (на вибір претендента, в яких би конкурсант продемонстрував повний діапазон голосу): арія із опери; романс; народна пісня.

1.2.2. На вибір комісії: читка хорових партій з листа.

2. Артист ансамблю пісні і танцю II категорії (балет) — жінка, 1 посада.

2.1. Кваліфікаційні вимоги (освіта): базова вища освіта відповідного напрямку підготовки (бакалавр, молодший спеціаліст) без вимог до стажу роботи.

Спеціальні кваліфікаційні вимоги: музичні, хореографічні та сценічні здібності, необхідна професійна підготовка.

2.2. Програма для участі в конкурсі:

2.2.1. Виконання уроку класичного танцю.

2.2.2. Виконання танцювального номера (на вибір претендента).

3. Адреса подачі документів: 01021, м. Київ-21, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України.

4. Кінцевий строк прийняття документів від претендентів на участь у конкурсі — 10 травня 2017 року.

5. Претенденти, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до конкурсної комісії Ансамблю (голові конкурсної комісії Ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України) заяву про участь у конкурсі в довільній формі:

До заяви додаються такі документи: особовий листок з обліку кадрів з вклеєною фотокарткою встановленого зразка (заповнений); копія паспорта громадянина України; копія трудової книжки (за наявності); копія (копії) документа про освіту за відповідною спеціальністю; творче резюме.

У конкурсі можуть брати участь працівники, які працюють в Ансамблі. Працівники, які знаходяться із Ансамблем в трудових відносинах та беруть участь в конкурсі, подають до конкурсної комісії тільки заяву про участь у конкурсі.

Претенденти на участь у конкурсі мають право подавати іншу додаткову інформацію.

Конкурс проводиться протягом одного дня у два етапи:

— перший етап: розгляд документів, поданих претендентами — 11 травня 2017 року о 10:00;

— другий етап: ознайомлення з професійними даними учасників конкурсу — 11 травня 2017 року об 11:00.

Початок реєстрації — о 09:45.

Відповідальність за достовірність поданих документів несе претендент.

Оформлені неналежним чином документи до розгляду не приймаються.

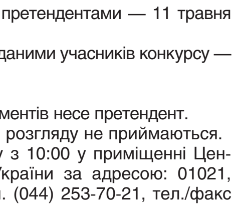
6. Конкурс відбудеться: 11 травня 2017 року з 10:00 у приміщенні Центрального будинку офіцерів Збройних Сил України за адресою: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, тел. (044) 253-70-21, тел./факс (044) 253-70-39.

7. Витрати на проїзд та проживання — за рахунок претендентів. Переможців конкурсу Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України житлом не забезпечує.

***

14 квітня 2017 року на 63 році передчасно пішов з життя БЕРЕСТОВ Сергій Степанович,

головний спеціаліст відділу нормативно-методичного забезпечення фізичної підготовки та спортивної роботи Управління фізичної культури і спорту Міністерства оборони України.

Сергій Степанович народився 14 червня 1954 року в місті Орша Вітебської області. 1975 року закінчив Білоруський державний інститут народного господарства.

З 1976 по 2004 проходив службу на офіцерських посадах фінансової служби Збройних сил СРСР та України. З 2005 року обіймав посади головного спеціаліста Фінансово-економічного відділу Управління з питань спорту та головного спеціаліста відділу організаційно-планового та матеріального забезпечення Управління спорту.

Усі, хто знав Сергія Степановича БЕРЕСТОВА, любили і поважали його за чуйне ставлення до людей, велику душевну щедрість, мудрість і оптимізм.

У ці скорботні дні висловлюємо щире, глибоке співчуття рідним і близьким покійного. Світла пам'ять про Сергія Степановича назавжди збережеться в наших серцях.

Вічна пам'ять!

Друзі, колеги

ФРОНТМЕН ГУРТУ O.TORVALD ЄВГЕН ГАЛИЧ:

«МИ ПЕРЕСТАЛИ ДИВИТИСЬ ОДНЕ ОДНОМУ В ОЧІ. НАМ ПРОСТІШЕ ДИВИТИСЯ В ЕКРАН МОБІЛЬНОГО. МИ ВІДКЛАДАЄМО РОЗМОВИ З РІДНИМИ. І НЕ ЗАМИСЛЮЄМОСЯ, ЩО ЧАС НЕ МОЖНА ПОВЕРНУТИ НАЗАД»

O.Torvald — молодіжний рок-гурт, який цього року представлятиме Україну на «Євробаченні». З 1999 року хлопці були відомі в Полтаві як гурт «Крути! Педалі!», сучасну назву O.Torvald колектив дістав 2005 року. Через рік хлопці перебралися в Київ. У столиці протягом наступних 11 років вони записали п'ять альбомів, зіграли сотні концертів, виступили на понад 20 фестивалях. Восени 2016 року гурт презентував свій п'ятий альбом «#Нашілюдивсюди» й вирушив у наймасштабніший у власній історії концертний тур, який охопив 20 міст України

Рок-гурт O.Torvald

25 лютого 2017 року на фіналі національного відбору «Євробачення-2017» із піснею Time хлопці вибороли можливість представити Україну на міжнародному пісенному конкурсі.

Засновники гурту фронтмен Євген Галич та гітарист Денис Мізюк — друзі з десятирічного віку. Євген Галич із п'яти років займається музикою, що й визначило його подальший шлях.

— Скажіть, як виникла ідея піти на відбір «Євробачення»?

— Ідея з'явилася досить несподівано. На одній із репетицій ми з хлопцями просто обмінювались думками, і раптом постало питання: а чого б не спробувати свої сили? Усе, що було потім, неначе сон. Вихід у фінал, наша перемога. Ми до останньої миті не вірили в неї. Дуже вдячні нашим прихильникам, що голосували за нас у фіналі національного відбору.

«ЯК РОК-ГУРТУ, НАМ ВАЖЛИВО ОТРИМАТИ ВИСОКИЙ БАЛ САМЕ ВІД ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ, ТОМУ ЩО ТАМ ОСЕРЕДОК СВІТОВОЇ РОК-МУЗИКИ»

— Кого ви вважали найсильнішим суперником під час відбору?

— Через спонтанність рішення про участь ми не мали часу на вивчення суперників, їхніх номерів. Уже тепер, озираючись назад, можу сказати, що склад учасників був дуже сильним. Конкуренція на українській сцені зростає, з'являється дедалі більше нових амбітних артистів, гуртів. Ми зрозуміли, що для «Євробачення» більш форматними будуть інші образи, наприклад, TAYANNA, яка до того ж має сильний вокал. Але коли ми вийшли на сцену й побачили, як нас підтримують люди, вирішили поборотися. Тоді й зрозуміли, що в нас усе вийде. Тепер працюємо над вокалом та англійською, максимально готуємо постановку.

— А як щодо самого «Євробачення»? Уже придивлялися до конкурентів?

— Стосовно представників інших країн можу сказати, що нам сподобався учасник зі Швеції. Справжнього музиканта помітно здалеку.

— Україна минулого року вже була переможцем. Як ви вважаєте, чи можливо вдруге вибороти першість?

— Я не думаю, що це можливо — перемогти на «Євробаченні» двічі поспіль. Чому — відповідь у вашому ж питанні. Конкурс має мандрувати різними країнами Європи. У цьому його місія. Але за друге місце посперечаємося. (*Сміється*). А якщо відверто, то нам, як рок-гурту, важливо дістати високий бал саме від Великої Британії. Тому що там осередок світової рок-музики, і для нашого майбутнього це важливо.

— Вважають, що в рідній країні виступати легше завдяки підтримці. Та якщо порівняти з футболом, то програвати на рідному полі завжди прикріше. Ваша думка з цього приводу.

— У футболі завжди грають два матчі: на своєму й чужому полі. На чужому Україна вже перемогла минулого року, тож удома можемо зіграти й «внічию». (*Сміється*). Головне, аби більшості людей, які спостерігатимуть за цьогорічним конкурсом, було несоромно, що Україну представлятимуть звичайні хлопці, у яких ніколи не було продюсера та які не стали відомими завдяки талант-шоу. Для нас «Євробачення» — сходинка, щоб робити ще більше музики, самовдосконалюватися, краще співати й грати, бути впевненими та невразливими. А також — донести меседж нашої пісні до людей.

— Про що пісня Time — «Час» — саме для вас?

— Це пісня про те, що час — то єдине, чого не можна повернути назад. Тому ми маємо завжди пам'ятати про це й не витрачати його на марні справи. Мені здається, що до цієї пісні ми йшли весь час свого творчого існування. У ній ідеться про те, що ані влада, ані гроші не варті нічого. Ми перестали дивитись одне одному в очі. Нам простіше дивитися в екран мобільного й довіряти Інтернету більше, аніж людям з оточення. Ми відкладаємо розмови з рідними, не телефонуємо мамі. І не замислюємося, що наступного дня, можливо, уже не зможемо їй зателефонувати. Цю мить уже ніколи не повернеш.

— Це також і присвята бійцям АТО?

— Так. Я хочу подякувати хлопцям, які нині перебувають на Сході нашої держави. Цю пісню ми присвячуємо вам також. Зрештою, можливість проведення «Євробачення» в Україні ми маємо, завдячуючи тим, котрі зараз захищають нашу країну!

— Ви збираєтеся взяти участь у проекті «Переможці», щоб зібрати кошти на протези для бійців АТО. Що спонукало долучитися до цієї акції?

— Я добре знайомий з командою організаторів. Захоплююсь мужністю наших воїнів, їхньою волею, прагненням до життя та перемоги, тому вирішив приєднатися до проекту й стати краплиною в морі такої необхідної допомоги. Важливість цього проекту й розвитку протезування в нашій країні переоцінити важко. Особливо тепер, коли хлопцям необхідна реабілітація.

— Чула, що ви — лейтенант запасу...

— Я закінчив Полтавський військовий інститут зв'язку за спеціальністю «інженер телекомунікаційних систем і мереж» і випустився лейтенантом запасу. У мене батько військовий і дід військовий. Із чотирьох років я знав, що буду музикантом, і водночас не хотів «косити» від армії, вважав, що коли навіть не строкова служба, то військова кафедра робить із хлопчика чоловіка. Це був важливий етап мого життя, я подорослішав, навчився дисципліни. Але, разом із тим, гітара завжди була в мене під ліжком.

— Окрім того, що ви музикант, ви ще й актор. Перший ваш фільм — «Правило бою». Яке воно, правило бою Євгена Галича?

— Найголовніше правило — стежити за своїми словами та бути готовим за них відповісти.

— Побажання нашим бійцям АТО й всім українцям.

— Миру на нашій землі.

Бесіду вела Ольга МОСЬОНДЗ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 29865 Замовлення 53488

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Роман ТУРОВЕЦЬ, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Ольга НІКІФОРОВА

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)
P — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004